

Vietnamese

59-0419A

Bài Giảng của Anh (Mục Sư)

William Marion Branham

“Nhưng đến ngày mà vị Thiên sứ Thứ 7 cho nghe Tiếng mình...”

(Khải Huyền 10:7)

Tiểu Sử Của Tôi

William Branham

Tại Nhà Thờ Angelus Temple, Los Angeles, California,
USA.

Chiều Chúa Nhật, ngày 19/04/1959

LỜI GIỚI THIỆU

Chức vụ thần kỳ của Anh (Mục sư) William Branham đã ứng nghiệm Lời dự ngôn của Chúa Thánh Linh trong sách Tiên tri Ma-la-chi 4:5-6, Luca 17:30, và Khải huyền 10:07:

“Này, Ta sẽ sai đấng tiên tri Ê-li đến cùng các ngươi trước ngày lớn và đáng sợ của Đức Giê-hô-va chưa đến. Người sẽ làm cho lòng các bậc Cha [Tiên tri và Sứ đồ] trở lại cùng con cái, lòng con cái trở lại cùng các bậc Cha [Tiên tri và Sứ đồ], kéo Ta đến lấy sự rửa sả mà đánh đất này.” (Ma-la-chi 4:5-6)

“Nhưng đến ngày mà vị Thiên sứ [Sứ giả] Thứ Bảy [Thời kỳ Sau rốt] cho nghe Tiếng [Sứ điệp Thời đại] mình và thổi loa [Lời giảng Cảnh báo], thì sự Mậu nhiệm [Khải thị và Dự ngôn] Đức Chúa Trời sẽ nên trọn, như Ngài đã phán cùng các Tôi tớ Ngài, là các đấng Tiên tri.” (Khải huyền 10:7)

Chức vụ truyền giảng trên khắp thế giới này đã dẫn đến thời kỳ cao điểm nhất của các Lời dự ngôn trong Kinh thánh, và là một sự nối tiếp công việc của Đức Chúa Trời qua Chúa Thánh Linh trong Thời kỳ Sau rốt này. Chức vụ này cũng đã được nhắc tới trong Kinh Thánh, để chuẩn bị cho ngày Tái lâm của Đấng Chirst.

Nguyện xin những Lời được in ra trên những trang giấy này cũng sẽ được ghi tạc trên chính tâm lòng của các bạn, khi bạn đọc tập bài giảng này với một tâm tình cầu nguyện cùng Ngài.

Cho dù với mọi nỗ lực để thực hiện được một bản dịch chính xác, nhưng các tập tin ghi âm bài giảng bằng tiếng Anh của anh (Mục sư) Branham vẫn là bản gốc đáng tin cậy nhất.

Tất cả 1.200 bài giảng (Sứ điệp Thời đại) tiếng Anh của Anh (Mục sư) William Branham đã được ghi âm lại và đã được biên soạn thành sách đều có thể tự do hạ tải; Và hiện nay đã có gần 500 bài đã được dịch thành văn bản chữ Việt và có hơn 380 bài đã được ghi âm bằng tiếng Việt, đều có thể hạ tải miễn phí từ trên mạng

<<http://Vn.Bibleway.org>> và

<<http://www.messagehub.info/vi>>

Tập bài giảng này có thể được tự do sao chép và phân phát, miễn là nó phải được in ra toàn bộ không sửa đổi nội dung và phải được phân phát miễn phí.

một người cha hay người nào đó ngang qua biển cả. Có một điều chắc chắn, họ có một Cứu Chúa. Xin cho họ được tha thứ những tội lỗi và tất cả những gian ác của họ được bồi xóa, rằng những linh hồn của họ có thể được rửa sạch trong Dòng Huyết của Chiên Con, họ sống trong sự bình an trong tương lai.

³⁰⁴ Ngày vinh quang nào đó, khi tất cả đã qua rồi, xin cho chúng con nhóm nhau lại tại Nhà Ngài, có mặt tại đó như là những gia đình không bị tan vỡ để gặp những người yêu dấu của chúng con đang chờ đợi ở phía bên kia. Giờ này chúng con giao phó họ cho Ngài, “**Người nào để trí mình nương dựa nơi Ngài, thì Ngài sẽ gìn giữ người trong sự bình an trọn vẹn, vì người nhờ cậy Ngài.**” Lạy Chúa, xin ban điều đó. Khi chúng con giao phó họ cho Ngài, như Danh Chúa Jêsus, Con Ngài. A-men!

³⁰⁵ Cầu xin Đức Chúa Trời ban phước cho anh em. Tôi chắc chắn những nhân sự thấy chỗ anh em đang đứng, họ sẽ có mặt ngay với anh em trong một vài phút.

³⁰⁶ Còn bây giờ, với những anh em sắp nhận những tấm thẻ cầu nguyện. Billy, Anh Gene và Anh Leo ở đâu? Họ có ở phía sau không? Họ có mặt ở đây để phát ra những tấm thẻ cầu nguyện chỉ trong một vài phút. Người anh em sẽ giải tán hội chúng trong sự cầu nguyện, những tấm thẻ cầu nguyện sẽ được phát ra. Chúng ta sẽ có mặt trở lại đây trong chốc lát để cầu nguyện cho những người đau. Được rồi, thưa anh em.

lẽ khi anh em nói với mẹ tạm biệt tại phần mộ ngày đó, có thể khi anh em nói tạm biệt người em gái, hay người cha, hay vài người tại phần mộ vào ngày đó, hứa anh em sẽ gặp họ -- Anh em chưa bao giờ có sự chuẩn bị đó. Anh em không nghĩ đó bây giờ là thì giờ tốt để làm điều đó sao?

²⁹⁹ Xin lỗi vì sự phân tích của tôi. Nhưng chào ôi, anh em không nhận ra, thưa các bạn. Anh em không biết của lễ đáng là gì. Nó hầu như không phải là một chấm nhỏ của câu chuyện cuộc đời.

³⁰⁰ Có bao nhiêu người trong anh em muốn đứng lên bây giờ và bước lên đây để cầu nguyện, nói, “Con muốn gặp những người yêu dấu của con.” Hãy đứng lên giữa vòng hội chúng và đi xuống đây. Anh em sẽ làm điều đó không? Có người nào đó chưa bao giờ có sự chuẩn bị đó không? Cầu Chúa ban phước cho ông, thưa ông. Tôi nhìn thấy một ông da màu đã có tuổi đi ra, những người khác đang đến. Hãy tự xê dịch, anh em trên những hàng lan can đó, cứ đi chuyển ngay vào trong lối đi. Hay là đứng lên, anh em những người muốn được nhớ trong lời cầu nguyện đến ngay bây giờ. Vậy đó. Đứng ngay trên chân của anh em. Thế tốt lắm. Hãy đứng lên mọi nơi, anh em nói, “Con có một người cha ở bên kia. Con có một người mẹ hay một người yêu dấu ở bên kia. Con muốn đi gặp họ. Con muốn gặp họ trong sự bình an...” Mời anh em hãy đứng lên, cứ đứng trên chân của mình, bất kỳ chỗ nào trong vòng hội chúng. Hãy đứng trên chân mình mà nói, “Con muốn tin nhận.”

³⁰¹ Cầu Chúa ban phước cho bà, thưa bà. Chúa ban phước cho anh em phía sau đó. Cầu Đức Chúa Trời ban phước cho ông ở trên đó. Cầu Chúa ban phước cho ông ở đây, thưa ông. Đứng vậy... Phía trên lan can, Chúa ban phước cho anh em. Tất cả chung quanh, mọi nơi, hãy đứng trên chân của anh em bây giờ, có một lời cầu nguyện, trong khi Đức Thánh Linh có mặt tại đây bây giờ và đang vận hành trên những tấm lòng của anh em để tan vỡ.

³⁰² Anh em biết đấy, những gì mà Hội thánh cần hôm nay là sự tan vỡ. Chúng ta cần đi xuống nhà Người Thợ Gốm. Thần học do con người tạo ra cứng nhắc của chúng ta đôi khi không hoạt động thật tốt. Những gì chúng ta cần là một sự tan vỡ theo khuôn mẫu cũ, sự ăn năn trong tấm lòng chúng ta, trở nên mềm mại hướng về Đức Chúa Trời. Đó có phải là điều mà giờ đây hết thấy anh em sẵn sàng đứng lên không?

Chúng ta hãy cúi đầu để cầu nguyện.

³⁰³ Ôi Chúa, Đấng đã mang lại Chúa Jêsus từ cõi chết, xưng công bình cho tất cả chúng con bởi đức tin. Chúa ôi, con cầu nguyện, rằng những người bây giờ đang đứng trên chân họ để tin nhận Ngài. Con cầu xin Ngài sẽ tha thứ cho họ. Ôi Chúa, con cầu xin họ sẽ tin nhận Ngài như là Cứu Chúa, là Vua và là Người Yêu Thương họ. Có lẽ họ có một người mẹ hay

Tiểu Sử Của Tôi

¹ Xin chúng ta hãy cúi đầu một lát để cầu nguyện.

Lạy Cha Thiên Thượng Đầy Ân Điển của chúng con, đây thật là một đặc ân mà chúng con có thể được đến gần Ngài, Đức Chúa Trời và Chúa Cứu Thế của chúng con. Khi nghe bài hát kỳ diệu “*Lớn Bấy Duy Ngài*”, nó làm chúng con rung động bởi vì chúng con biết rằng Ngài rất vĩ đại. Chúng con cầu xin sự vĩ đại của Ngài sẽ được bày tỏ cho chúng con một cách mới mẻ trong buổi chiều hôm nay khi chúng con làm chứng. Đây là lần đầu tiên trong nhiều năm qua, đã đến lúc con phải thử quay trở lại (để kể lại) quá khứ của cuộc đời con, và con cầu xin Ngài sẽ ban cho con sức lực và - và những gì con cần, Lạy Chúa, ở trong thì giờ này. Nguyện xin Chúa khiến tất cả lỗi lầm của cuộc đời con trở nên những bậc đá tam cấp cho những người khác, sẽ mang họ đến gần với Ngài hơn. Lạy Chúa, xin ban cho điều đó. Nguyện xin các tội nhân nhìn thấy những dấu chân trên bãi cát của thời gian này mà được dẫn dắt đến với Ngài. Chúng con cầu xin những điều này trong Danh Chúa Jêsus. A-men!

Xin mời anh chị em an tọa.

² [Anh Glover bảo, “Anh có thể cầu nguyện cho những chiếc khăn tay này trước khi bắt đầu giảng không?” - Biên tập] Tôi vui lòng làm điều đó. [“Còn có những cái này và những cái kia cần cầu nguyện cho.” - Bt] Được rồi, thưa Thầy, cảm ơn. Như người Thánh đồ này, Anh Glover, đến nay tôi đã quen biết anh được mấy năm rồi, và rất hân hạnh được gặp gỡ trò chuyện với anh ít lâu trong đêm hôm qua. Anh cho tôi biết rằng anh đã phải nằm nghỉ trong kia một hồi. Và hiện giờ tuy đã tuổi 75, vẫn trở lại hầu việc Chúa. Khi nghe điều đó con người tôi thấy đỡ mệt hơn trước phân nửa. Tôi - tôi tưởng là tôi thật mệt mỏi, nhưng giờ thì tôi không tin là tôi còn mệt mỏi. Anh ấy vừa mới đặt tại đây vài chiếc khăn tay [để tôi cầu nguyện], được xếp như những cái phong bì hay cái gì đó, đã mang vào và giờ đã mang ra lại.

³ Bây giờ, bất kỳ thánh giả nào qua truyền thanh trong xứ nào, hoặc ai tại đây, ao ước được một trong những chiếc khăn tay này, thì anh em có thể xin, và Nhà thờ Angelus sẽ tiếp tục gửi cho quý vị, bất cứ lúc nào. Anh em có thể gửi thư về Nhà thờ Angelus và họ sẽ cầu nguyện trên những chiếc khăn đó, bởi vì tôi biết chắc đó là điều hợp với Kinh thánh. Vì đó là Lời hứa [chữ a lảnh] từ Đức Chúa Trời.

⁴ Nếu đó đúng là điều mà anh em muốn tôi cầu nguyện trên một cái khăn cho anh em, ô, tôi sẽ vui mừng làm điều đó. Anh em có thể viết thư cho tôi, tới Hộp thư Bưu điện, số 3-2-5, 325, Jeffersonville, được đánh vần là: J-e-f-f-e-r-s-o-n-v-i-l-l-e, Jeffersonville, Indiana. Hay nếu anh em không

nhớ nổi số hộp thư bưu điện, thì cứ viết “Jeffersonville.” Đó là một thành phố nhỏ, dân số khoảng chừng 35 ngàn người. Vì tại đó ai cũng quen biết tôi cả. Thế là chúng tôi sẽ vui mừng cầu nguyện trên những chiếc khăn tay đó và gửi lại cho anh em.

⁵ Hiện giờ, chúng ta đang cố thành công lớn trong việc làm điều này, bởi vì... Anh em sẽ có một mẫu thư ngắn kèm theo, nếu dân sự của Chúa trên khắp thế giới, mỗi ngày đều có người nào đó đang cầu nguyện: Kẻ thì cầu nguyện vào lúc 9 giờ sáng, người thì vào lúc 12 giờ hay vào lúc 3 giờ chiều. Thế thì anh em có thể tưởng tượng, trên khắp thế giới, đằng sau bán cầu, sẽ có biết bao nhiêu người còn đang thức để cầu thay cho việc [chữa lành] này, dù bên mình đã là ban đêm. Như vậy, nếu tất cả hàng hàng ngàn, hàng vạn lời cầu thay này được dâng lên với Đức Chúa Trời vào cùng một lúc vì công việc này -- sự chữa lành bệnh tật của anh em, thì Đức Chúa Trời thế nào cũng không thể ngoảnh mặt làm ngơ được. Cho nên cho đến bây giờ chúng ta, vì như tôi nói, chúng ta vẫn không có những loại chương trình gì, chúng ta không cần 1 đồng xu nào. Chúng ta chỉ... Nếu chúng tôi có thể giúp đỡ anh em, đó là lý do chúng ta có mặt tại đây. Và xin chúng ta hãy...

Có người lại mang thêm một bó khăn tay khác lên đây.

⁶ Nếu ai chưa có khăn tay mà cần chúng tôi gửi cho, ồ, anh em vẫn có thể cứ viết thư xin đi nhé. Vì nếu anh em không cần nó ngay bây giờ, cũng có thể giữ nó trong Kinh thánh, kẹp nó tại sách Công vụ chương thứ 19, như một cái ruy băng trắng nhỏ mà chúng tôi tặng cho anh em vậy, với những lời chỉ dẫn phải xưng tội trước những thế nào. Và... (Cám ơn anh.) xưng nhận tội lỗi anh em cách nào... Anh em đừng bao giờ cố xin cho được điều gì từ nơi Đức Chúa Trời trừ khi nào anh em đã làm hòa với Ngài. Hiểu không? Sau đó, như anh em đã được chỉ dạy, mới có thể làm hòa với kẻ lân cận rồi mời Mục sư của anh em tới. Nếu anh em còn có điều gì nghịch với ai trong lòng mình, thì hãy đi làm hòa với họ trước rồi mới trở về mà cầu nguyện, có một Buổi nhóm cầu nguyện trong nhà của anh em, kẹp khăn tay này vào dưới vạt áo [trên chỗ đau] của anh em, rồi tin vào Đức Chúa Trời, qua 3 lượt giờ cầu nguyện nói trên, mỗi ngày, trên khắp thế giới đều có dân sự đang cầu nguyện, cả một dây chuyền toàn cầu.

⁷ Và bây giờ, những khăn tay này sẽ được phân phát cho anh em hoàn toàn miễn phí; Cứ gửi thư cho chúng tôi. Và - và, hiện giờ, chúng tôi sẽ không có hồi thư cho ai hoặc để hỏi thúc anh em phải ủng hộ những chương trình gì của chúng tôi. Chúng tôi rất hoan nghinh anh em ủng hộ chương trình, nhưng chúng tôi lại không có gì để cho anh em yểm trợ cả. Thấy không? Cho nên... không phải chúng tôi đòi địa chỉ của anh em để làm gì, đó chỉ vì muốn tiện cho công việc của Chúa mà chúng tôi đang cố gắng tiếp tục thực hiện.

chúng tôi dừng lại. Cậu bé bắt đầu khóc, cậu bảo, “Bố, mẹ của con ở dưới đó.”

²⁹³ Tôi nói, “Không, con yêu quý. Không, mẹ không ở dưới đó. Chị con không ở dưới đó. Chúng ta đã có ngôi mộ được xếp lại ở trên đây, nhưng con đường băng qua biển cả có một phần mộ mở ra nơi mà Chúa Jêsus đã sống dậy. Ngày nào đó, Ngài sẽ đến, Ngài sẽ mang chị và mẹ về với Ngài.”

²⁹⁴ Thưa các bạn, tôi đang có mặt trên chiến trường hôm nay. Tôi thực sự không thể kể được nữa. Tôi... [Anh Branham khóc... - Bt] ... Cầu Chúa ban phước cho anh em. Chúng ta hãy cúi đầu một phút.

²⁹⁵ Chúa ôi, có nhiều lần, lạy Chúa, con chắc chắn dân sự không hiểu được, khi họ nghĩ những điều này đến dễ dàng. Nhưng sắp có một ngày vĩ đại khi Chúa Jêsus đến, và tất cả nỗi đau buồn này sẽ được lau khô. Con cầu nguyện, Cha Thiên Thượng ôi, rằng Ngài sẽ giúp chúng con để được chuẩn bị.

²⁹⁶ Lời hứa cuối cùng ấy, khi con con đã gặp nàng ở đó, con đã hôn lên má nàng vào sáng hôm ấy. Con tin rằng nàng đang đứng tại cây cột đó, kêu tên con. Con đã sống thật với lời hứa ấy kể từ đó, Chúa ôi, trong tất cả các nơi khắp thế giới, đang cố gắng mang đến Phúc âm. Con đang trở nên già nua và mỗi một giây giờ, con mòn mỏi rồi. Một trong những ngày này con sắp kết thúc Kinh thánh này cho lần cuối cùng. Đức Chúa Trời ôi, xin giữ con trung tín với lời hứa. Xin giữ ân điển Ngài quanh con, Chúa ôi. Xin chớ để con nhìn vào những sự việc của đời sống này nhưng sống cho những điều ở bên kia. Xin giúp con để chân thật. Con không đòi hỏi một chiếc giường đầy hoa thoai mái, không, Chúa ôi, khi Đấng Christ của con đã chết trong tình trạng đau khổ ở đó. Tất cả những người còn lại họ đã chết như vậy. Con không cầu xin bất cứ điều gì dễ dãi. Chỉ để con chân thật, không bao giờ nói dối, lạy Chúa. Hãy để dân sự yêu thương con để con có thể dẫn dắt họ đến với Ngài. Ngày nào đó, khi tất cả chấm dứt và chúng con nhóm nhau xung quanh những cây xanh mãi, con muốn nắm tay nàng, đưa nàng đi đến để tỏ cho dân sự của Nhà thờ Angelus và tất cả những người khác. Lúc đó, sẽ là một thì giờ vĩ đại.

²⁹⁷ Con cầu xin ơn thương xót của Ngài sẽ ở lại trên mỗi người chúng con tại đây. Những người có mặt tại đây, lạy Chúa, cầu xin luôn cho những người thậm chí chưa biết về Ngài. Có lẽ, họ có người yêu dấu nào đó bên kia biển cả nơi xa kia. Nếu họ chưa bao giờ kinh nghiệm sự ứng nghiệm về lời hứa của họ, cầu xin họ làm điều đó bây giờ, lạy Chúa.

²⁹⁸ Trong lúc chúng ta cúi đầu xuống, tôi tự hỏi trong thánh phòng lớn, vĩ đại này chiều nay, có bao nhiêu người anh em nói, “Anh Branham, tôi cũng muốn gặp những người yêu dấu của tôi. Tôi có một số người yêu dấu thực sự bên kia dòng sông” không? Có lẽ anh em hứa anh em có thể gặp họ, có

giảng cho đến nửa đêm xung quanh những đường phố và bất kỳ chỗ nào mà tôi có thể rao giảng.

²⁸⁴ Một ngày kia tôi bị trễ những khoản trả góp của mình. Chúng tôi không thể trả được, nó cứ nợ ngày nọ qua ngày kia, cuối cùng, một ngày họ đến và lấy cái ghế của tôi đi. Đêm đó tôi sẽ không bao giờ quên được, nàng đã nướng cho tôi 1 cái bánh nhân anh đào. Đồ vật cũ, tầm thường tội nghiệp, nàng biết tôi sắp bị thất vọng. Sau bữa ăn tối, tôi nói, “Điều gì khiến em thật tốt đêm nay vậy, cưng?”

²⁸⁵ Nàng bảo, “Em có bảo những cậu bé ở khu hàng xóm đào cho anh một ít giun câu cá. Anh không nghĩ chúng ta nên đi xuống dòng sông và câu cá một chút sao?”

Tôi đáp, “Đúng, nhưng...”

²⁸⁶ Nàng bắt đầu khóc. Tôi biết có điều gì đó không ổn. Tôi có một ý tưởng, vì họ đã gởi cho tôi một thông báo họ sẽ đến để lấy nó. Chúng tôi đã không thể trả góp 1 đô-la đó 1 tuần. Chúng tôi đã không thể, thật không đủ khả năng trả nổi. Nàng khoác tay quanh tôi, tôi đi đến cửa và cái ghế đã mất rồi.

Nàng bảo tôi ở trên đó, nàng hỏi, “Anh có nhớ cái ghế đó không, Bill?”

Tôi đáp, “Vâng, anh nhớ.”

“Đó là những gì mà anh đang suy nghĩ đến, có phải không?”

“Vâng.”

²⁸⁷ “Ồ, họ sẽ không lấy cái này, cái này được trả cho rồi.” Nàng bảo, “Hãy ngồi xuống chỉ một phút. Em muốn nói chuyện với anh.”

Tôi nói, “Em à, anh không hiểu được điều này.”

²⁸⁸ Nàng bảo, “Hãy hứa với em, Billy, hãy hứa với em rằng anh sẽ không lo lắng nữa. Anh sắp quay trở lại bây giờ. Hãy hứa với em anh sẽ không lo lắng nữa.”

Tôi nói, “Anh không thể làm điều đó, Hope.”

²⁸⁹ Ngay lúc đó tôi tỉnh lại, trời tối ở trong căn phòng. Tôi nhìn chung quang, tôi cảm thấy cánh tay nàng quanh tôi. Tôi nói, “Hope, em có mặt ở đây trong phòng không?”

²⁹⁰ Nàng bắt đầu vỗ về tôi. Nàng bảo, “Anh sắp hứa điều đó với em không, Bill? Hãy hứa với em là anh sẽ không lập gia đình -- không lo lắng nữa.”

Tôi đáp, “Anh hứa với em.”

Sau đó, nàng vỗ về tôi 2 hay 3 lần, và biến mất. Tôi nhảy lên và bật đèn, nhìn khắp nơi, nàng đã đi rồi. ²⁹¹ Nhưng nàng chỉ đi khỏi căn phòng. Nàng không biến mất, nàng vẫn còn đang sống. Nàng là một Co-đốc nhân.

²⁹² Billy và tôi đi đến phần mộ cách đây một khoảng thời gian, gởi một bông hoa nhỏ cho chị và mẹ nó, ngay vào buổi sáng ngày lễ Phục Sinh,

⁸ Giờ này xin chúng ta hãy cúi đầu. Nếu có anh em nào là người đang nghe giảng qua truyền thanh từ xứ khác, hãy rải khăn tay của anh em ra tại chỗ, cứ đặt tay của mình lên trên đó trong khi chúng ta cầu nguyện.

⁹ Lạy Chúa Đầy Ân Điển, chúng con mang đến Ngài những gói nhỏ này, có thể trong đó là những bộ quần áo nhỏ dành cho bé sơ sinh, hay thứ áo lót nhỏ nào đó, có thể là một đôi ủng nhỏ, hoặc là thứ gì đó, một chiếc khăn tay... để đem đi cho những người bị bệnh hay những người bị đau; Lạy Chúa, đó là theo Lời Ngài mà chúng con làm điều này. Vì chúng con đọc trong sách Công Vụ rằng: **“Họ đã lấy những đồ đạc đã từng mặc trên mình của đầy tớ Ngài (Phao-lô), những chiếc khăn tay và những cái yếm...”** Bởi vì họ tin rằng Thần Linh của Ngài ở trên người. Khiến các tà linh ra khỏi dân sự, những bệnh tật và đau đớn đã rời khỏi họ, bởi vì họ tin. Chúa ơi, giờ này, chúng con hiểu rằng, chúng con không phải là thánh Phao-lô, nhưng chúng con biết rằng Ngài vẫn là Chúa Jêsus thuở nào. Chúng con xin Ngài hãy yêu quý đức tin của những người này.

¹⁰ Như trong chuyện kể rằng một ngày kia khi Y-sơ-ra-ên đang muốn vâng lời Đức Chúa Trời, thì lại lâm vào thế bí: Phía trước họ là biển cả, mà cả 2 bên đều là những dãy núi, còn đằng sau thì lại có đội quân của Pha-ra-ôn đang đuổi theo gần tới nơi. Và trong chuyện nói rằng, “Đức Chúa Trời nhìn xuống, xuyên qua Trụ Lửa với đôi mắt thịnh nộ, đã khiến biển cả trở nên sợ hãi, mà tự nó cuốn ngược lại, tạo nên một con đường khô cho Y-sơ-ra-ên băng qua để tiến tới miền Đất hứa.”

¹¹ Ôi Chúa, xin Ngài hãy nhìn xuống một lần nữa, khi những gói vải vụn này được đặt lên trên những thân thể bệnh tật trong sự tưởng nhớ đến Lời Hằng Sống của Ngài. Nguyện xin cho bệnh tật bị hoảng sợ bỏ chạy, khi Ngài nhìn xuyên qua Dòng Huyết của Con Ngài, Jêsus, Đấng đã chết cho sự chuộc tội này. Nguyện xin cho kẻ thù bị hoảng sợ bỏ chạy, hầu cho dân sự Ngài được tiến vào Lời hứa, vượt qua mọi sự, biết rằng trên hết mọi sự, đó là ý muốn của Ngài, là muốn chúng con có sức khỏe dồi dào. Lạy Cha, xin ban cho chúng con điều đó, vì chúng con gởi nó ra đi với thái độ đó trong lòng mình. Và đó là mục đích của chúng con. Chúng con gởi nó trong Danh Chúa Jêsus Christ. A-men!

Cám ơn Anh Glover. Cám ơn Thầy.

¹² Đêm nay là Buổi nhóm cuối cùng của kỳ họp Phục hưng này, tôi không biết nó sẽ được phát thanh hay không, nhưng tôi muốn nói (nếu không) với những thính giả trên làn sóng truyền thanh rằng, đây là một trong những Buổi nhóm tốt đẹp nhất mà tôi đã từng dự nhiều nơi trong nhiều năm nay. Với những dân sự và lời lẽ rất vững chắc, lành mạnh, đáng yêu nhất, với những Buổi nhóm đầy tính hợp tác [giữa các HT] mà tôi đã từng được dự trong bấy lâu nay.

¹³ Nhưng... [Một anh em bảo, “Chúng ta có phát thanh trên làn sóng cho đến 4 giờ 15, Anh ạ. Họ đang lắng nghe anh trên khắp miền nam California, kể cả ngoài đảo và trên tàu. Chúng tôi đều nhận được tin của họ. Như vậy, là thánh giá của Anh rất đông, hàng ngàn hàng vạn người đó!” - Bt] Cảm ơn Thầy. Rất tốt. Thật vui mừng nghe được điều đó. Xin Đức Chúa Trời ban phước trên tất cả anh em.

Chắc chắn là tôi luôn có một nơi ấm áp trong lòng vì có Hội thánh Angelus tại đây, vì sự đứng lên ủng hộ cho Phúc âm Trọn vẹn của Chúa Jêsus Christ. Và nay, điều này dường như trở nên càng thân thiết đối với tôi hơn bao giờ. Sau những Buổi nhóm, thấy vẻ mọi người đều có một tinh thần rất tốt, tôi lại cảm thấy mình càng giống như một người trong vòng anh em hơn bao giờ hết. Cầu Chúa ban phước cho anh em, đó là lời nguyện của tôi. Và... [Hội chúng vỗ tay.] Cảm ơn lòng tốt của anh em.

¹⁵⁻⁶ Điều được đưa ra mà hôm nay là tôi sắp nói chuyện với anh em một lát về “Tiểu Sử của Tôi.” Đó là điều khó khăn cho tôi. Đây sẽ là lần đầu tiên tôi đã cố gắng tiếp cận nó trong nhiều năm. Tôi sẽ không có thì giờ để đi vào các chi tiết, nhưng chỉ là một phần của nó. Trong đây, tôi đã phạm nhiều lỗi, đã làm nhiều điều sai trật. Tôi sẽ khao khát, rằng anh em trong vùng đất truyền thanh và anh em đang có mặt, rằng anh em sẽ không lấy những lỗi của tôi để là những hòn đá gây ngăn trở, nhưng là những bậc tam cấp để mang anh em đến gần Chúa Jêsus hơn.

¹⁶ Thế thì, đêm nay, những tấm thẻ cầu nguyện đang được phát ra cho Buổi nhóm Chữa lành tối nay. Khi chúng ta nói về *Buổi nhóm Chữa lành*, không có nghĩa rằng chúng ta sắp chữa lành cho người nào đó; Mà chúng ta sắp cầu nguyện cho người nào đó. Đức Chúa Trời thực hiện sự chữa lành. Ngài rất đầy ân điển với tôi để đáp lời cầu nguyện.

¹⁷ Tôi đang trò chuyện với viên quản lý của một Nhà truyền Giảng Phúc âm nổi tiếng tại đây cách đây một thời gian -- đã được hỏi tại sao Nhà Truyền giảng Phúc âm này đã không cầu nguyện cho những người đau ốm. Nhà Truyền giảng Phúc âm đáp lời cho viên quản lý những Buổi nhóm của tôi, “Nếu... Nhà Truyền giảng Phúc âm này tin vào sự chữa lành Thiêng liêng [bằng phép lạ]. Nhưng nếu ông bắt đầu cầu nguyện cho những người đau ốm, điều đó sẽ làm gián đoạn Buổi nhóm Thờ phượng của ông bởi vì ông được các Giáo hội bảo trợ. Nhiều Giáo hội và nhiều người trong họ không tin vào sự chữa lành Thiêng liêng [bằng phép lạ].”

¹⁸ Như vậy, tôi có một sự tôn quý và kính trọng cho Thầy giảng đó bởi vì ông đang giữ chỗ của mình, địa vị chức vụ của ông. Có lẽ, ông đã có thể... Tôi không bao giờ có thể lấy chỗ của ông và tôi ngờ là ông có thể chiếm chỗ của tôi hay không. Tất cả chúng ta đều có một chỗ trong Nước Đức Chúa Trời. Tất cả chúng ta được kết hiệp cùng nhau: Các ân tứ khác nhau,

²⁷³ “Bố, trẻ sơ sinh không phải là trẻ sơ sinh ở đây. Chúng bắt từ. Chúng không bao giờ trở nên già hay lớn lên.”

²⁷⁴ Tôi nói, “Ồ, Sharon, con là một thiếu nữ đẹp.”

Cô ấy nói, “Mẹ đang đợi bố.”

Tôi nói, “Ồ đâu?”

Cô đáp, “Trên đó, tại nhà mới của bố.”

²⁷⁵ Tôi hỏi, “Nhà mới?” Nhà Branham là những kẻ lang bạt, họ không có nhà; Họ chi... Tôi nói, “Ồ, bố chưa bao giờ có một ngôi nhà, cung ạ.”

²⁷⁶ Cô ấy bảo, “Nhưng bố có một ngôi nhà trên đây, bố ạ.” Tôi không có ý nói là một em bé, nhưng nó rất thật đối với tôi... [Anh Branham khóc... - Bt] ... Khi tôi bắt đầu suy nghĩ về nó, tất cả nó quay lại lần nữa. Cô ấy nói, “Bố có một căn nhà tại đây, bố ạ.” Tôi biết mình có một căn nhà tại đó, ngày nào đó tôi sẽ đi đến đó. Cô hỏi, “Billy Paul ở đâu? Em trai của con?”

²⁷⁷ Tôi nói, “Bố để nó lại tại nhà của bà Broy, cách đây chỉ một vài phút.” “Mẹ muốn gặp bố.”

²⁷⁸ Tôi xoay nhìn lại, có những tòa cung điện lớn vô cùng, sự vinh hiển của Đức Chúa Trời đến gần chung quanh chúng. Tôi nghe ban đồng ca Thiên sứ đang hát, “*Nhà Tôi, Một Nhà Êm dịu.*” Tôi bắt đầu lên những bước dài, chạy nhanh hết sức. Khi tôi đến cửa, nàng đang đứng đó, mặc quần áo trắng, mái tóc đen dài, ôm lấy lưng nàng. Nàng giơ đôi cánh tay ra, giống như nàng luôn luôn làm khi tôi mỗi mệt về nhà vì công việc hay điều gì đó. Tôi nắm đôi tay nàng nói, “Em yêu quý, anh đã thấy Sharon ở dưới đó.” Tôi bảo, “Nó đã trở thành cô gái đẹp, phải không?”

²⁷⁹ Nàng đáp, “Vâng, Bill.” Nàng bảo, “Bill.” Choàng đôi cánh tay nàng quanh tôi -- quanh vai tôi, nàng bắt đầu vỗ về tôi, nàng bảo, “Đừng lo lắng về em và Sharon.”

Tôi đáp, “Anh không thể.”

²⁸⁰ Nàng bảo, “Bây giờ, Sharon và em tốt hơn anh. Đừng lo lắng gì về em và con nữa. Anh hứa với em không?”

²⁸¹ Tôi nói, “Hope.” Tôi nói, “Anh thật đơn chiếc vì không có em và Sharon, Billy khóc suốt vì em. Anh không biết phải làm gì với nó.”

²⁸² Nàng bảo, “Nó sẽ tốt thôi, Bill.” Nàng bảo, “Cứ hứa với em anh sẽ không lo lắng nữa.” Nàng bảo, “Anh ngồi xuống chứ?” Tôi nhìn chung quanh và có một cái ghế lớn vô cùng.

²⁸³ Tôi nhớ mình đã cố gắng mua một cái ghế. Bây giờ, để kết thúc. Đã có lần tôi cố gắng mua 1 cái ghế. Chúng tôi có những chiếc ghế mặt bằng gỗ thường cũ, dùng để đặt bữa điếm tâm. Chúng tôi đã phải sử dụng chúng, những chiếc ghế duy nhất mà chúng tôi có. Chúng tôi có thể mua một trong những cái ghế này mà anh em để ở phía sau. Tôi quên cái loại ghế bành gì rồi. Nó giá 17 đô-la, anh em có thể trả trước 3 đô-la và 1 đô-la 1 tuần. Chúng tôi có một cái.Ồ, khi tôi đi vào... Tôi có thể làm việc suốt ngày và

chống nhỏ ở đó, sương giá đang đến và cái bếp lò cũ đó. Tôi lấy thư từ và nhìn vào thư, cái đầu tiên trên đó là khoảng tiết kiệm Giáng Sinh nhỏ của bé: 80 xu, “Cô Sharon Rose Branham.” Nó đầy, tất cả lặp lại một lần nữa.

²⁶⁵ Tôi đã làm nghề gác rừng. Tôi đến được trong đó, lấy khẩu súng của tôi, súng ngắn, từ dây đeo. Tôi nói, “Chúa, con không thể đi thể này được nữa. Con đang chết -- Con bị hành hạ quá đời.” Tôi kéo lui cò súng, chia nó vào đầu tôi, quỳ xuống trên cái chống, trong căn phòng tối đó. Tôi bảo, **“Lạy Cha chúng con ở Trên Trời, Danh Cha được tôn thánh. Nước Cha được đến. Ý Cha được nên,”** trong khi tôi cố gắng, tôi bóp cò thật mạnh như có thể được, tôi nói, **“Ồ đất như trời. Xin cho chúng con hôm nay đồ ăn hằng ngày.”** Súng không nổ.

²⁶⁶ Tôi nghĩ, “Ồ, Đức Chúa Trời, có phải Ngài đang xé con thành những mảnh không? Con đã làm gì? Ngài thậm chí không chịu để cho con chết.” Tôi ném khẩu súng xuống, nó bật nổ và bắn xuyên qua căn phòng. Tôi nói, “Lạy Chúa, tại sao con không chết và được thoát khỏi nó? Con không thể đi xa hơn nữa. Ngài phải làm điều gì đó với con.” Tôi ngã xuống, bắt đầu kêu khóc trên chiếc giường nhỏ của tôi, dơ bẩn, cũ kỹ ở đó.

²⁶⁷ Tôi phải đi ngủ. Tôi không biết tôi có ngủ hay không hay là điều gì đã xảy ra.

²⁶⁸ Tôi luôn luôn mong muốn đi ra ngoài miền Tây. Tôi luôn luôn muốn một trong những cái mũ đó. Cha tôi luôn luôn muốn một trong chúng, những cái mũ. Cha tôi đã tập luyện những con ngựa trong thời trai trẻ của ông và tôi luôn luôn muốn một trong những chiếc mũ của họ. Anh Demos Shakarian đã mua cho tôi một cái ngày hôm qua, cái đầu tiên mà tôi đã có (từng có) giống như thế, một trong những loại mũ miền tây.

²⁶⁹ Tôi nghĩ mình đang đi xuống dọc theo khắp thảo nguyên đang ca bài hát đó, “Có 1 bánh xe trên toa xe bị gãy, bảng hiệu trên diên trang, ‘Bán.’” Trong khi tôi đi dọc theo, tôi để ý một toa xe cũ được phủ, giống như một toa xe che bạt thảo nguyên và bánh xe bị gãy. Dĩ nhiên, điều đó tượng trưng cho gia đình bị tan vỡ của tôi. Trong khi tôi đến sát, tôi nhìn và đứng đó -- thấy một thiếu nữ, thật đẹp, khoảng chừng 20 tuổi, mái tóc bạch kim xõa dài và đôi mắt xanh, mặc đồ màu trắng. Tôi nhìn cô và nói, “Chào cô.” Rồi đi tiếp.

Cô nói, “Chào bố.”

²⁷⁰ Tôi xoay lại hỏi, “Bố à?” Tôi nói, “Thế nào, cô -- Tôi có thể là cha cô khi cô bằng tuổi tôi sao?”

²⁷¹ Cô gái nói, “Bố, bố không biết bố đang ở đâu.”

Tôi nói, “Cô muốn nói gì?”

²⁷² Cô đáp, “Đây là Thiên đàng. Trên đất con là bé Sharon.”

“Ồ,” Tôi nói, “Con chỉ là bé sơ sinh.”

nhưng cùng một Thánh Linh, tôi có ý nói những sự bày tỏ khác nhau, nhưng cùng một Thánh Linh.

¹⁹ Đêm nay, những Buổi nhóm Thờ phượng sẽ bắt đầu... Tôi nghĩ họ bảo buổi hòa nhạc bắt đầu vào lúc 6 giờ 30. Giờ này, nếu anh ở bên ngoài trong vùng đất truyền thanh, hãy đi vào lắng nghe điều này. Nó sẽ luôn luôn tốt đẹp.

²⁰ Sau đó, tôi ao ước nói rằng những tấm thẻ cầu nguyện sẽ được phát ra ngay lập tức sau giờ Thờ phượng này, ngay khi giờ Thờ phượng này kết thúc, nếu anh em có mặt ở đây và muốn một tấm thẻ cầu nguyện... Tôi đã được cho hay ở đó chỉ cách đây một vài phút, con trai của tôi, hay ông Mercier, ông Goad, họ sẽ phát ra những tấm thẻ cầu nguyện. Cứ ở lại trong ghế ngồi của anh em. Ngay khi Buổi nhóm Thờ phượng chấm dứt rồi, cứ ngồi lại trong ghế ngồi của anh em để các chàng trai có thể đi xuống xuyên qua hàng và lấy những tấm thẻ cầu nguyện, phát ra càng nhanh càng tốt. Điều đó sẽ xảy ra trên những ban-công hay trên tầng nhà, bất kỳ chỗ nào, những tầng nhà ở dưới hay bất kỳ chỗ nào anh em có mặt, cứ ở lại trong chỗ ngồi của anh em và các chàng trai sẽ biết rằng anh em có mặt tại đây vì tấm thẻ cầu nguyện. Sau đó tối nay, chúng ta sẽ cầu nguyện cho những người đau ốm. Nếu Chúa không thay đổi những suy nghĩ của tôi, tôi muốn giảng về đề tài đêm nay: *“Nếu Ngài Chỉ Cha Cho Chúng Tôi, Điều Đó Sẽ Làm Chúng Tôi Thỏa mãn.”*

²¹ Bây giờ, tôi muốn đọc một phân đoạn trích dẫn chiều nay, chỉ để khởi đầu nói về “Chuyện Đời” [Tiểu Sử Của Tôi], được tìm thấy trong sách Hê-bơ-rơ chương 13, chúng ta hãy bắt đầu tại đây, tôi sẽ nói khoảng câu 12:

Ấy vì đó mà chính mình Chúa Jêsus đã chịu khổ tại ngoài cửa thành để lấy huyết mình làm cho dân nên thánh.

Vậy nên, chúng ta hãy ra ngoài trại quân, đặt đi tới cùng Ngài, đồng chịu điều sỉ nhục.

Vì dưới đời này, chúng ta không có ‘thành còn luôn mãi’, nhưng chúng ta tìm một thành hầu đến.

²² Đó là gần như là một chủ đề. Vì, anh em thấy đó, nếu nó là một chuyện đời, hay bất kỳ điều gì liên quan đến con người, chúng ta không ca ngợi điều đó, đặc biệt là quá khứ của một người, nếu nó đã từng đen tối như quá khứ của tôi. Nhưng tôi nghĩ nếu chúng ta đọc Kinh thánh, Đức Chúa Trời sẽ ban phước trên Lời Kinh thánh. Ý nghĩ của tôi là:

Vì dưới đời này, chúng ta không có ‘thành còn luôn mãi’, nhưng chúng ta tìm một thành hầu đến.

²³ Tôi biết rằng anh em rất yêu thích Los Angeles. Anh em có quyền ấy. Nó là một thành phố lớn, xinh đẹp. Với làn sương của nó và bất cứ điều gì

nữa, như khí hậu tốt, thành phố xinh đẹp. Tuy nhiên, thành phố này không thể tiếp diễn, nó phải có một sự kết thúc.

²⁴ Tôi đã đứng tại La-mã, nơi mà các hoàng đế vĩ đại và các thành ngữ họ sẽ xây dựng bắt từ, thậm chí đào xuống 20 bộ để tìm những đồng đô nát của nó.

²⁵ Tôi đã đứng nói mà các vua Ai-cập đã có các vương quốc vĩ đại của họ và anh em đào xuống trong lòng đất để tìm ra chỗ mà các vua Ai-cập đã cai trị.

²⁶ Tất cả chúng ta thích nghĩ về thành phố của chúng ta và nơi chốn của chúng ta. Nhưng hãy nhớ, nó không thể đứng vững.

²⁷ Khi còn là một cậu bé, tôi thường đi đến một cây phong lớn. Trong miền quê của chúng tôi, chúng tôi có nhiều gỗ cứng. Rồi chúng tôi có cây phong này, cây thích đường, điều mà chúng ta gọi là “phong cứng” và “phong mềm.” Cây khổng lồ to lớn này, nó là cây xinh đẹp nhất. Khi tôi đi vào từ những cánh đồng đầy rom của những mùa gặt, tôi thích đi đến cây lớn này và ngồi xuống dưới nó -- nhìn lên. Tôi có thể nhìn thấy các nhánh lớn, đầy sức mạnh của nó lắc lư trong gió, nhánh khổng lồ, vĩ đại. Tôi nói, “Anh biết, tôi tin rằng cây này sẽ ở đây trong hàng trăm và hàng trăm năm.” Cách đây không lâu, tôi nhìn vào cây cũ xưa đó, nó chỉ là khúc cây gãy.

²⁸ **Vì dưới đời này, chúng ta không có một thành còn luôn mãi.** Không, không có bất kỳ điều gì tại đây trên địa cầu mà anh em nhìn thấy sẽ tiếp diễn. Nó phải có một kết thúc. Mọi điều hay chết phải nhường cho sự bắt từ. Như vậy, cho dù chúng ta xây dựng nhưng xa lộ của chúng ta tốt bao nhiêu đi nữa, cho dầu chúng ta tạo nên những cấu trúc của chúng ta đẹp như thế nào, tất cả chúng phải mất đi, vì tại đây chẳng có bất kỳ điều gì có thể tiếp tục. Chỉ có Sự Không Thấy Được là những gì tiếp diễn.

²⁹ Tôi nhớ căn nhà mà chúng ta đã sống ở trong, đó là một căn nhà gỗ cũ kỹ phết bùn... Có lẽ nhiều người chưa bao giờ nhìn thấy một căn nhà phết bùn. Nhưng tất cả được phết bùn, những khúc gỗ lớn, khổng lồ có trong căn nhà cũ đó, tôi nghĩ căn nhà cũ đó sẽ đứng hàng trăm năm. Nhưng anh em biết, hôm nay chỗ mà căn nhà đó đã đứng là một dự án gia cư. Nó khác biệt rất nhiều. Mọi thứ đang thay đổi. Nhưng...

³⁰ Trước đây, tôi thường gặp cha tôi, ông là người khá thấp, to bè, rất khỏe và ông là một trong những người nhỏ bé khỏe mạnh nhất mà tôi biết. Tôi đã gặp ông Coots, ông là người thường làm việc chặt những khúc gỗ, ông là người đốn gỗ, cách đây khoảng 1 năm. Ông Coots là một trong những người bạn rất tốt của tôi, một Chấp sự trong Giáo hội Báp-tít Thứ nhất, ông bảo, “Billy [hay “Bill” là tên gọi tắt của “William”, tên của Anh Branham - Bt], Anh hẳn là con người thực sự đầy sức mạnh.”

Tôi đáp, “Cung ơi, bố không thể kiếm được mẹ. Chúa Jê-sus...”

Bảo, “Thế thì, nói Chúa Jê-sus gọi mẹ đến cho con. Con cần mẹ.”

²⁵⁸ Tôi nói, “Ồ, con yêu... Bố và con sẽ đi gặp mẹ lúc nào đó.”

Nó dừng lại bảo, “Bố!”

Tôi hỏi, “Gì vậy?”

Đáp, “Con nhìn thấy mẹ trên tầng mây đó.”

²⁵⁹ Ôi chao, giống như giết tôi, tôi nghĩ, “Ồ, con nhìn thấy mẹ trên đám mây đó.” Tôi suýt ngất xỉu. Tôi ôm bé nhỏ vào lòng tôi như thế này, giữ đầu cúi xuống, đi vào.

²⁶⁰ Ngày tháng trôi qua. Tôi không thể quên được điều đó. Tôi cố gắng làm việc. Không thể quay trở về nhà, nó không phải là căn nhà nữa. Tôi muốn ở lại. Chúng tôi không có thứ gì ngoài những đồ dùng cũ kỹ, rách nát đó, nhưng nó là thứ gì đó mà nằng và tôi đã vui hưởng cùng nhau. Đó là ngôi nhà.

²⁶¹ Tôi nhớ một ngày tôi đang cố gắng làm việc trong dịch vụ công cộng. Tôi đi lên lắp một... Một dây điện treo lơ lửng. Đó là buổi sáng thật sớm. Tôi leo lên cây thập tự này (Tôi không thể bỏ cháu bé ở đó, tôi có thể nhìn thấy vợ tôi ra đi, nhưng cháu bé đó ra đi, chỉ là một điều bé nhỏ...) Tôi ở trên đó, tôi đang hát bài “*Trên ngọn đồi xa xôi kia, Thập giá xù xì cổ xưa đứng đó.*” Các dòng điện đầu chạy xuống máy biến thế và đi vào (anh em biết) dây phụ. Tôi đang treo ở trên đó. Tôi chột nhìn, mặt trời đang lên đằng sau tôi. Tại đó, đôi bàn tay tôi giang ra và dấu hiệu của Cây Thập tự đó trên sườn đồi. Tôi nghĩ, “Vâng, chính là những tội lỗi của tôi đã đặt Ngài ở đó.”

²⁶² Tôi nói, “Sharon, con cưng, bố muốn nhìn thấy con quá đổi. Bố muốn ôm con trong đôi tay lần nữa biết bao, con bé nhỏ yêu dấu.” Tôi không kiếm chế được. Điều đó là đã nhiều tuần lễ. Tôi lấy gắng tay cao su của tôi ra. Tôi nói, “Đức Chúa Trời ôi, con ghét làm điều này. Tôi là người hèn nhất. Nhưng, Sherry, bố sắp gặp con và mẹ chỉ trong vài phút nữa.” Bắt đầu lôi găng tay của tôi ra để đặt bàn tay mình trên 2,300 vôn đó. Nó hẳn đứt... Ồ, anh em thậm chí không còn chút máu nào trong người. Vì thế tôi bắt đầu lôi găng tay đó ra, điều gì đó đã xảy ra. Khi tôi tỉnh lại, tôi đang ngồi trên mặt đất với đôi bàn tay mình giơ lên giống như thế này, lên mặt của tôi, đang khóc. Đó là ân điển của Chúa, hay tôi đã không có một Buổi nhóm Thờ phượng chữa bệnh tại đây. Tôi chắc chắn về điều đó. Đó chính là Ngài đang bảo vệ ân tứ của Ngài, không phải tôi.

²⁶³ Tôi bắt đầu về nhà. Tôi bỏ cuộc, cắt những đồ nghề của tôi đi, quay trở lại, tôi bảo, “Minh sẽ về nhà.”

²⁶⁴ Tôi bắt đầu xung quanh căn nhà, tôi lấy thư từ ở trong nhà: Trôi lạnh, tôi đi vào. Chúng tôi có một căn phòng nhỏ. Tôi đang ngủ trên một cái

cung. Cha sẽ lấy thân thể nhỏ bé của con xuống và đặt trong đôi cánh tay của mẹ. Cha sẽ chôn con với mẹ. Ngày nào đó, cha sẽ gặp con, con cứ chờ đợi trên đó với mẹ.”

²⁴⁹ Khi mẹ của nó đang hấp hối, nàng bảo, những lời cuối cùng mà nàng bảo, nàng bảo, “Bill, hãy ở lại cánh đồng.”

²⁵⁰ Tôi nói, “Anh sẽ...” Tôi nói, “Nếu anh ở trên đồng ruộng khi Ngài đến, anh sẽ đón và gặp gỡ các con. Nếu không, anh sẽ bị mất em. Em đi qua phía tay phải của cửa lớn, và em thấy tất cả chúng đi vào, đứng ở đó và bắt đầu la lớn, ‘Bill! Bill! Bill!’ Em la to hết sức. Anh sẽ gặp em ở đó.” Tôi hôn tạm biệt nàng. Tôi đang có mặt trên chiến trường hôm nay. Điều đó cách đây gần 20 năm. Tôi đã hẹn với vợ tôi, tôi sắp gặp nàng.

²⁵¹ Tôi bỗng cháu nhỏ, lúc nó đã chết, đặt nó vào trong đôi cánh tay của người mẹ, chúng tôi đưa nó ra ngoài đến nghĩa trang. Tôi đứng đó nghe anh Smith, Thầy giảng Giám Lý, giảng tại tang lễ, “**Tro trở về với tro và bụi trở về với bụi.**” (Và tôi suy nghĩ, “Trái tim về với trái tim.”) Nàng đã đi ở đó.

²⁵² Không lâu sau đó, một buổi sáng tôi bỗng bé Billy đến đó. Nó chỉ là một cậu bé.

²⁵³ Đó là lý do nó đeo chặt với tôi và tôi dính chặt với nó, tôi đã phải là cả cha lẫn mẹ (cả 2) đối với nó. Tôi lấy cái chai nhỏ của nó. Chúng tôi không đủ điều kiện đun nóng suốt đêm để giữ ấm sữa của cháu, tôi đặt nó dưới lưng của tôi như thế này và giữ cho sữa nóng bởi sức nóng của cơ thể tôi.

²⁵⁴ Chúng tôi gắn bó với nhau như bạn thân, một trong những ngày này, khi tôi đi ra đồng ruộng [công trường truyền giáo], tôi muốn trao cho nó Lời và bảo, “Tiếp tục đi, Billy. Con hãy ở lại với Lời.” Một vài người tự hỏi tại sao tôi cứ mang nó theo với tôi luôn. Tôi không thể bỏ nó. Thậm chí nó đã lập gia đình nhưng tôi vẫn còn nhớ nàng bảo tôi, “Hãy ở lại với nó.” Chúng tôi gắn bó với nhau giống như bạn thân.

²⁵⁵ Tôi nhớ đi bộ quanh phố, cái chai ở dưới cánh tay của tôi, nó có thể bật lên khóc. Một đêm, nó đã bước ra ngoài ở sân sau ở đó thật... (Khi nàng sắp sinh ra nó, nàng bị nghẹt thở và tôi... Chỉ là một cô gái, anh em biết đấy.) Tôi đi tới đi lui từ cây sồi già ở phía sau sân. Nó đang khóc đòi mẹ, tôi chẳng có mẹ nào để đem đến cho nó. Tôi ẵm nó. Tôi nói, “Ồ, cung ơi.”

²⁵⁶ Nó hỏi, “Bố, mẹ ở đâu? Có phải bố đã đặt mẹ vào trong lòng đất đó không?”

Tôi đáp, “Không, con yêu quý, mẹ tốt lắm. Mẹ ở trên Thiên đàng.”

²⁵⁷ Nó nói điều gì ở đó, giống như giết chết tôi vào một buổi chiều. Nó đang khóc, trời đã chập choạng tối, tôi cõng nó trên lưng, điệu nó trên vai và vỗ nó như thế này. Nó bảo, “Bố, hãy đi kiếm mẹ và mang về đây.”

Tôi đáp, “Không, Ông Coots, không phải.”

³¹ Ông bảo, “Nếu anh giống cha của anh, anh sẽ như thế.” Nói, “Tôi đã nhìn thấy người đó, cân nặng 190 cân (pound), tự ông chắt một khúc gỗ cân nặng 900 cân lên toa xe.” Ông thực sự biết cách làm điều đó như thế nào. Ông rất khỏe. Tôi có thể gặp ông đi để rửa ráy và chuẩn bị cho bữa ăn tối, khi mẹ gọi ông.

³² Chúng tôi có một cây táo già ở bên ngoài sân trước, rồi có 3 hay 4 cây nhỏ dọc theo về hướng sau. Ngay ở cây giữa có một tấm gương soi cũ đã bị vỡ, tấm gương, một tấm lớn, được đóng vào một mé bên cây với một vài cái đinh uốn cong vào, kiểu giống như cái mà vài người trong anh em thợ mộc đang lắng nghe sẽ gọi là “Những cái móc áo choàng”. Nó đã được uốn cong để giữ tấm gương trong chỗ của nó. Có một cái lược thiếc cũ. Có bao nhiêu anh em đã từng nhìn thấy những chiếc lược thiếc kiểu cũ không? Tôi có thể nhìn thấy nó.

³³ Rồi một chiếc ghế băng nhỏ để rửa, chỉ là một tấm băng với một cái chân xiêu bên dưới nó, đóng tựa vào cây, một cái bơm nhỏ, cũ, nửa màu vàng nhạt ở đó mà chúng tôi bơm nước ra, chúng tôi rửa sạch tại cây già này. Mẹ thường lấy những bao đựng bữa ăn và làm những chiếc khăn. Có bất kỳ người nào đã từng sử dụng khăn băng bao đựng bữa ăn? Ồ, tôi thật cảm thấy như mình ở nhà bây giờ. Những chiếc khăn thô nhám, lớn và cũ đó, lúc mà bà tắm cho tụi nhỏ chúng tôi, cảm thấy giống như bà đang tẩy lớp da đi mỗi lần mà bà kỳ cọ. Tôi nhớ cái bao đựng bữa ăn cũ đó. Bà kéo một vài trong những sợi dây ra và làm những cái tua nhỏ để trang hoàng nó.

³⁴ Có bao nhiêu anh em đã từng ngủ trên một gối rom? Ồ, tôi sẽ nói! Có bao nhiêu anh em từng biết một cái gối vỏ trâu là gì...

Ồ, Anh Glover, tôi đủ cảm thấy như ở nhà bây giờ. Một gối rom, đã không lâu lắm kể từ khi tôi thực sự rời khỏi nó, và nó... Ồ, một giấc ngủ ngon, mát mẻ. Rồi vào tiết mùa đông họ lấy chiếc giường lông chim cũ và nằm trên đó, anh em biết, sau đó phải đặt một tấm vải bạt trên đầu chúng tôi bởi vì tuyết thổi vào trong những khe nứt trong căn nhà, anh em biết đấy, chỗ mà những tấm ván cũ bật lên, anh em biết đấy, tuyết quét ngang qua đó. Ồ, tôi có thể nhớ điều đó rất rõ.

³⁵ Rồi bố thường có bàn chải cạo râu... Bây giờ, điều này sắp đưa ra cho anh em. Nó được chế tạo từ những vỏ bắp, một bàn chải cạo râu bằng cùi trái bắp. Ông sẽ lấy xà phòng giặt cũ mà mẹ đã làm, bôi nó lên và rồi chà lên trên mặt mình với bàn chải cùi bắp này, cạo nó với một lưỡi dao cạo có lưỡi rời để lấp cũ và lớn. Vào Chúa nhật, ông lấy các mẫu giấy, dán chung quanh cổ áo của ông, ông mặc những cổ áo bằng chất cen-lu-lô và đặt nó

xung quanh cổ áo giống như thế này để mồ hôi không chảy vào cổ áo sơ-mì của ông. Anh em có bao giờ nhìn thấy ai làm điều đó không? Ô, chào ôi!

³⁶ Tôi còn nhớ một dòng suối nhỏ quen thuộc chảy bên dưới, nơi chúng tôi thường lấy nước uống, và lấy nước từ một bầu đựng nước. Có bao nhiêu anh em đã từng nhìn thấy một cái bầu đựng nước? Ô, có bao nhiêu người trong anh em đến từ Kentucky đầu thế nào đi nữa, chúng ta hãy... Ô, hãy nhìn những người dân Kentucky tại đây. Tôi ở ngay tại... Tôi nghĩ chính là tất cả những người dân Oklahoma và Arkansas ngoài đây nhưng trông giống như người Kentucky đang di chuyển vào. Ô, họ quả đã đào đúng mạch dầu hỏa ở Kentucky cách đây một vài tháng, anh em biết đấy, như vậy, có lẽ đó là một vài người trong họ đang đến theo lối này.

³⁷ Rồi tôi nhớ khi bố thường đến và rửa ráy cho bữa ăn chiều, ông xắn tay áo mình lên, đôi cánh tay ngắn, trùng trục... Rồi khi ông xắn tay áo lên để rửa, tung nước trên mặt của mình, những cơ bắp cứ nổi cuộn trên cánh tay ông. Tôi nói, “Anh biết, cha tôi sẽ sống đến 150 tuổi.” Ông thật khỏe. Nhưng ông đã qua đời ở tuổi 52. Hiểu không? **“Vì dưới đời này, chúng ta không có thành còn luôn mãi.”** Đúng vậy, chúng ta không thể sống mãi.

³⁸ Nào, tất cả chúng ta làm một cuộc hành trình ngắn.. Mỗi một người trong anh em ở đây có một câu chuyện cuộc đời thực giống như tôi, thật tốt đẹp để đôi khi đi theo lần ký ức chốc lát. Anh em không nghĩ vậy sao? Chỉ quay lại, tất cả chúng ta hãy quay lại chốc lát, quay trở lại những kinh nghiệm tương tự như là những trẻ con.

³⁹ Bây giờ, phần đầu của chuyện đời. Tôi sẽ cho một chi tiết nhỏ, bởi vì nó ở trong quyển sách và nhiều người trong anh em có.

⁴⁰ Tôi sinh ra trong một căn lều nhỏ trên núi, đường đi lên những rặng núi Kentucky. Chúng tôi có sống trong một căn phòng, không có tấm thảm trên sàn nhà, thậm chí không có ván trên sàn nhà. Nó đơn giản chỉ là một sàn nhà trống trơn. Một khúc gỗ, trên đầu của khúc gỗ được cắt ra với 3 chân ở trên nó, đó là cái bàn của chúng tôi. Tất cả những bé Branham đó chất đồng chung quanh đó, bên ngoài, ở mặt trước của túp lều cũ nhỏ, tất cả mấy anh em nhỏ bé dầm mình trông giống như một bầy đại thụ lẫn lộn ngoài đó trên bụi đất, anh em biết đấy. Chúng tôi có 9 người, và một bé gái, cô bé thực sự có thời gian cực nhọc giữa đám con trai. Tuy nhiên, hôm nay chúng tôi phải coi trọng cô ấy từ những điều mà chúng tôi đã làm trong những ngày đó. Cô ấy đã không thể đi với chúng tôi bất cứ nơi nào, chúng tôi sẽ đuổi cô ấy về vì là con gái. Như vậy, cô không thể theo được, anh em biết đấy. Vì thế chúng tôi đã có... và tất cả...

⁴¹ Nên nhớ đằng sau cái bàn đó chúng tôi chỉ có 2 cái ghế, chúng được làm từ vỏ cây, những cây mại châu cũ ghép vào với nhau, phía dưới của chúng được buộc với vỏ cây mại châu. Có người nào từng nhìn thấy một

Tôi nói, “Bác sĩ, tôi phải gặp con tôi.”

²⁴¹ Anh ấy bảo, “Không, anh không thể vào được. Nó bị sưng màng não, Billy, và anh có thể làm nó lây sang Billy Paul.”

²⁴² Tôi đợi cho đến lúc anh ấy ra ngoài. Tôi không thể chịu đựng nổi nhìn thấy nó chết, mẹ nó đang nằm dưới chỗ của người lãnh việc chôn cất. Tôi nói với anh em, con đường tội nhân là gian khổ. Tôi đi, lách qua cánh cửa và khi Sam đi ra ngoài và người y tá ra ngoài, tôi đi xuống tầng hầm. Đó là một bệnh viện bé nhỏ. Nó ở trong một chỗ biệt lập, ruồi đậu trên mắt cháu bé. Họ có một vật nhỏ, cái mà chúng ta gọi là “thanh chắn muỗi” hay là cái lưới nhỏ phủ trên đôi mắt nó... Với con co giật nhỏ, cái chân mập mạp, nhỏ của nó đang cử động lên xuống giống như thế, những bàn tay bé nhỏ của nó, với con co giật đó. Tôi nhìn nó, nó thực sự khá xinh xắn, khoảng 8 tháng tuổi.

²⁴³ Mẹ nó thường đặt nó ra ngoài đó với chiếc mũ 3 sừng nhỏ đội lên, anh em biết, trong sân, khi tôi đến gần. Tôi bóp còi và nó kêu, “Gu-gu, gu-gu,” và vươn tay với tôi, anh em biết đấy.

²⁴⁴ Cháu bé yêu dấu của tôi nằm đó, đang hấp hối. Tôi nhìn xuống nó, tôi hỏi, “Sharry, con có biết bố không? Con biết bố không, Sharry?” Lúc nó nhìn... Nó đang chịu đau đớn quá sức đến nỗi một mắt xanh của nó xéch lên. Điều đó như xé nát tim tôi.

²⁴⁵ Tôi quỳ xuống, tôi thưa, “Lạy Chúa, con đã làm gì? Con đã không rao giảng Phúc âm trên những góc phố sao? Con đã làm mọi điều mà con biết phải làm không? Đừng giữ điều đó chống lại con. Con chưa bao giờ gọi họ, dân sự đồ bỏ. Đó chính là bà ta đã gọi họ, dân sự đồ bỏ.” Tôi nói, “Con lấy làm hối tiếc là tất cả điều đó đã xảy ra. Hãy tha thứ cho con. Đừng cắt con của con đi.” Trong lúc tôi đang cầu nguyện, giống như một màu đen, giống như một miếng hay một miếng vải giáng xuống. Tôi biết Ngài đã từ chối.

²⁴⁶ Bây giờ, đó là lúc khó khăn nhất và phản nghịch nhất trong đời tôi. Khi tôi đứng lên và nhìn nó, tôi suy nghĩ... Sa-tan đặt vào trong trí của tôi, “Ồ, người muốn nói người đã rao giảng hết sức, con đường mà người đã sống, và bây giờ, khi nó đến với con gái người, Ngài sẽ gạt bỏ người không?”

²⁴⁷ Tôi đáp, “Đúng vậy. Nếu Ngài không thể cứu con gái của tôi, thế thì tôi không thể...” Tôi dừng lại. Tôi không biết điều gì để làm.. Rồi tôi nói điều này, tôi nói, “Lạy Chúa, Ngài đã ban nó cho con và Ngài đã cắt nó đi, phước thay Danh Chúa. Thậm chí nếu Ngài cắt con đi, con sẽ vẫn yêu Ngài.”

²⁴⁸ Tôi đặt tay mình trên nó, tôi nói, “Ban phước cho con, cung. Cha muốn nuôi nấng con, với tất cả tấm lòng của cha, cha muốn nuôi nấng con, nuôi nấng con để yêu mến Chúa. Nhưng các Thiên sứ đang đến với con,

²³¹ Tôi không biết được sự khác biệt. Tư nhân tạo, the, tất cả nghe có vẻ giống nhau. Tôi nói, “Đó là những gì tôi muốn.” Cô ấy nói... Tôi nói, “Lấy cho tôi 1 đôi trong chúng, loại thắm màu.” Và cô ấy... Hay tôi đã nói cái đó sai. Nó là gì? Một thắm màu.

Vậy là tôi bảo, “Lấy cho tôi 1 đôi.”

²³² Khi cô ấy đi đến trao chúng cho tôi, chúng chỉ gần 30 xu, 20 xu hay 30 xu, khoảng nửa giá. Ô, tôi nói, “Cho tôi 2 đôi.” Hiểu không?

²³³ Tôi đi về nhà và nói, “Em biết không, em yêu quý, phụ nữ của em đi mua hàng khắp phố để tìm những món hời.” Anh em biết mình thích thể hiện sự vui mừng như thế nào. Tôi nói, “Nhưng ở đây, nhìn đây, anh đã mua cho em 2 đôi bằng giá mà em mua 1 đôi. Hiểu không?” Tôi nói, “Ồ, đó là tài năng cá nhân của anh.” Đấy, tôi nói, “Em biết không, Thelma bán cho anh những đôi vợ này đây.” Tôi nói, “Có thể cô ấy đã để cho anh nửa giá của chúng.”

Nàng hỏi, “Anh có lấy tất the không?”

²³⁴ Tôi đáp, “Vâng, thưa quý cô.” Tất cả dường như giống nhau với tôi, tôi không biết có sự khác biệt nào.

²³⁵ Nàng bảo tôi, nàng nói, “Billy” Tôi nghĩ lạ lùng khi nàng đến Fort Wayne, nàng đã phải lấy 1 đôi vợ khác. Nàng nói, “Em tặng chúng cho mẹ anh. Chúng dành cho những phụ nữ lớn tuổi hơn. Em xin lỗi em đã làm điều đó.”

Tôi đáp, “Ồ, điều đó được thôi, cung.”

²³⁶ Nàng bảo, “Bây giờ, đừng sống một mình.” Nàng không biết những gì sắp xảy ra trong một vài giờ đồng hồ sau. Tôi đã cầm đôi bàn tay yêu dấu của nàng trong lúc các Thiên sứ của Đức Chúa Trời đem nàng đi.

²³⁷ Tôi đi về nhà. Tôi không biết làm gì. Tôi nằm xuống đó ban đêm và tôi nghe... Tôi nghĩ đó là một con chuột nhỏ trong cái lưới song cũ, chỗ tôi đặt một số tờ báo ở đó. Tôi dùng chân đóng cánh cửa lại, tại đó có treo bộ ki-mô-nô của nàng ở đằng sau (và bây giờ đang nằm trong nhà xác đó) chỉ trong một lát người nào đó gọi tôi nói, “Billy.” Đó là Anh Frank Boy. Anh bảo, “Cháu bé của anh đang hấp hối.”

Tôi hỏi, “Cháu bé của tôi à?”

²³⁸ Đáp, “Vâng, Sharon Rose. Bác sĩ có mặt ở đó bây giờ bảo, ‘Nó bị lao màng não, nó bú sữa từ mẹ nó. Nó đang hấp hối.’”

²³⁹ Tôi vào trong xe, đi lên đó. Nó đó, sinh vật nhỏ bé dễ thương. Họ đưa nó ngay đến bệnh viện.

²⁴⁰ Tôi đi ra để gặp anh ấy. Sam đến và bảo, “Billy, anh đừng đi vào căn phòng đó, anh phải nghĩ về Billy Paul.” “Nó đang hấp hối.”

cái ghế bằng vỏ cây mai châu chưa? Vâng. Tuy nhiên tôi có thể nghe mẹ nói. Ô, sau đó, khi chúng tôi đã có một chỗ mẹ tôi có thể có một cái sàn gỗ, với những bé sơ sinh đó trong lòng bà giống như thế này, cứ đu đưa chiếc ghế cũ đó bang, bang, bang trên sàn. Tôi nhớ để giữ những đứa nhỏ không đi ra khỏi cửa, lúc bà đang giặt giũ hay làm điều gì đó, bà đặt một cái ghế mằm xuống và lật nó hồ như chắn góc ngang cánh cửa để giữ cho những đứa nhỏ khỏi đi ra ngoài khi bà phải đi đến con suối để lấy nước, v. v. .

⁴² Khi sinh ra tôi, mẹ 15 tuổi, cha 18 tuổi. Tôi là con đầu của 9 đứa con. Người ta đã kể cho tôi hay rằng vào buổi sáng mà tôi sinh ra...

⁴³ Bây giờ, chúng tôi rất nghèo, thực sự là những người nghèo nhất trong những người nghèo. Thậm chí, chúng tôi đã không có được một cánh cửa sổ trong túp lều nhỏ này. Nó giống như một cánh cửa bằng gỗ nhỏ mà anh em mở ra. Tôi ngờ rằng anh em chưa bao giờ thấy điều gì giống như thế. Một cánh cửa ra vào bằng gỗ nhỏ mở ra thay vì một cánh cửa sổ, anh em giữ cho nó mở ra vào ban ngày, và đóng lại vào ban đêm. Chúng tôi không thể bật những bóng đèn điện lên hay ngay cả đốt đèn dầu trong những ngày đó, chúng tôi có cái mà anh em gọi là đèn mờ. Bây giờ, tôi không biết là anh em có từng biết đèn mờ là gì không. Ô, anh em có bao giờ mua -- đốt một mắc gỗ thông để -- chỉ đốt một mắc gỗ thông và đặt nó trên một cái nắp không? Nó sẽ cháy. Và điều đó... Hun khói một chút nhưng dầu sao không có đồ đạc trong nhà để bị ám khói. Vì thế nó thực sự... Túp lều đầy khói. Nó thông khói tốt vì có nhiều lớp trần trên đó để khói bay ra. Vì thế nó...

⁴⁴ Tôi sinh vào ngày 6 tháng 4 năm 1909. Dĩ nhiên, anh em biết, điều đó khiến cho tôi nhỏ hơn 25 tuổi bây giờ. Vì vậy, vào buổi sáng mà tôi sinh ra, mẹ nói rằng họ đã mở cánh cửa sổ ở trên. Bây giờ, chúng tôi không có Bác sĩ nào, có một bà đỡ đẻ, chi... Bà đỡ đẻ đó là bà nội tôi. Vậy là khi tôi sinh ra và lần đầu tiên cất tiếng khóc -- Người mẹ muốn nhìn thấy đứa con mình... Chính bà cũng không hơn là một đứa trẻ. Khi họ mở toang cánh cửa sổ nhỏ ngay buổi rạng đông, chừng 5 giờ vào buổi... Có một chim cổ đỏ già đang đậu bên cạnh một bụi cây nhỏ. Như tất cả anh em đã nhìn thấy bức hình của nó trong cuốn sách về tiểu sử của tôi... Một chú chim cổ đỏ già đang đậu đó, cứ ca hát hết mình.

⁴⁵ Tôi luôn thích những chim cổ đỏ. Nào, anh em, các cậu con trai trong miền đất có sóng truyền thanh, đừng có bắn vào những chú chim của tôi. Anh em thấy đó, đó là những con chim của tôi. Anh em có bao giờ nghe huyền thoại về chim cổ đỏ, nó có cái ngực màu đỏ như thế nào không? Tôi sẽ ngừng một chút ở đây. Làm sao mà nó có cái ngực màu đó, có Vua của các vua sắp chết trên Cây Thập tự ngày nọ, Ngài đang chịu đau khổ và không có ai đến với Ngài. Không có ai giúp đỡ Ngài. Có một chú chim nâu nhỏ muốn nhổ những cái đinh ra khỏi Cây Thập tự, nó cứ tiếp tục bay vào

Cây Thập tự và giạt trên những chiếc đinh đó. Nó quá bé nhỏ để nhỏ những cái đinh ra, khiến cho cả cái ngực bé nhỏ của nó đẫm máu. Kể từ dạo đó, cái ngực của nó đã trở nên đỏ. Các cậu con trai, đừng có bắn nó. Cứ để yên cho nó.

⁴⁶ Nó đang đậu bên cửa sổ kêu chiếp chiếp như những con chim cổ đỏ hót. Bố kéo cánh cửa sổ lại. Khi họ kéo cánh cửa sổ lại, ÁnhSáng đó mà anh em nhìn thấy trong bức hình đến xoay quanh trong cửa sổ, mẹ tôi bảo, và lơ lửng trên cái giường. Bà nội chẳng biết nói gì.

⁴⁷ Bây giờ, chúng tôi ... không phải là một gia đình tin kính. Người nhà tôi theo Công giáo. Tôi là người Ai-len [Anh quốc - Bt] cả 2 phía. Cha tôi là người Ai-len hoàn toàn: Branham. Mẹ tôi là Harvey, chỉ có cha của bà kết hôn với một người thổ da đỏ Cherokee, như vậy là làm gián đoạn dòng huyết Ai-len. Cha và mẹ không đi Nhà thờ, họ cưới nhau bên ngoài Giáo hội, họ không có tôn giáo gì cả. Quay lại trong những ngọn núi đó, thậm chí không có một Nhà thờ Công giáo. Như vậy, họ đến trong những người định cư ban đầu, hai dòng họ Branhams đến, từ đó sinh ra cả thế hệ của những người có họ Branham, là gia phả của gia đình.

⁴⁸ Sau đó, bà đã mở ra... Lúc họ mở toang cửa sổ này và Ánh Sáng này ở đó không di chuyển, họ không biết làm những gì. Bố đã mua cho ông (Mẹ bảo) một bộ quần áo mặc ngoài để làm việc cho sự kiện này. Ông đang đứng với đôi cánh tay bỏ vào trong chiếc yếm của bộ quần áo mặc ngoài đã cũ, giống như những tay tiêu phu và những người đốn gỗ sử dụng trong những ngày đó. Nó đã làm cho họ sợ hãi.

⁴⁹ Ô, sau khi có lẽ tôi được 10 ngày, hay đại loại như thế, họ đem tôi lên một Giáo hội Báp-tít nhỏ, gọi là “Thiên đàng Opossum.” Giáo hội Báp-tít Thiên đàng Opossum, quả thật là một cái tên. Có một Thầy giảng định kỳ lớn tuổi, một Thầy giảng Báp-tít theo lối cũ đến qua nơi đó 2 tháng 1 lần... Dân sự sẽ có một Buổi nhóm gắn với nhau, họ sẽ một vài bài hát, nhưng họ có sự rao giảng thật thường với một người đi theo định kỳ. Mỗi năm, họ trả cho ông với một bao trái bí và một vài thứ giống như thế, anh em biết, đó là dân sự lạc quyên để biếu ông. Thầy giảng già đi qua, tại đó, ông dâng lời cầu nguyện cho tôi như là một cậu bé. Đó là chuyến đi đầu tiên của tôi đến Nhà thờ.

⁵⁰ Khoảng chừng sau năm đó, lúc tôi hơn hai tuổi có một chút gì đó, khái tượng đầu tiên đã xảy ra.

⁵¹ Ô, họ đã kể khắp trong những ngọn núi ở đó rằng, “**Ánh Sáng này đã đến.**” Vậy là người ta cố gắng để hình dung ra nó. Một vài người trong số họ bảo rằng, nó hẳn phải là ánh mặt trời đang phản chiếu trên một tấm gương trong ngôi nhà. Nhưng không có tấm gương nào ở đó. Mặt trời chưa

này qua rồi, anh quay trở về nhà, nhìn lên chiếc giường xếp, dưới mảnh giấy báo ở trên đầu, anh sẽ tìm thấy tiền ở đó.” Nàng bảo, “Hãy hứa với em anh sẽ mua khẩu súng trường ấy.”

²²² Anh em không biết tôi cảm thấy thế nào khi tôi nhìn thấy 75 xu đồng 5 xu đang nằm ở đó. Tôi đã có được khẩu súng trường.

²²³ Nàng hỏi, “Anh có nhớ lần đó anh định đến khu thương xá để mua cho em 1 đôi vớ và chúng ta định đi Fort Wayne không?”

Tôi đáp, “Có.”

²²⁴ Tôi đã đi vào từ việc câu cá, và nàng nói... Chúng tôi phải đi đến Fort Wayne. Tôi phải giảng đêm đó. Nàng bảo, “Anh biết, em đã nói với anh, ‘Có 2 loại khác nhau.’” Một thứ được gọi “the”. Còn cái khác thì là gì? Tơ nhân tạo. Đúng vậy không? Tơ nhân tạo và the. Ô, dẫu là cái nào, the là tốt nhất. Đúng vậy không? Nàng bảo, “Bây giờ, anh lấy cho em một ít đôi vớ bằng the, loại thẫm màu.” Anh em biết cái đó, cái có vật nhỏ ở phía sau của chiếc vớ, ở trên đầu? Tôi chẳng biết gì về quần áo phụ nữ...

²²⁵ Tôi đi xuống đường phố, nói, “The, the, the, the,” cố gắng để giữ suy nghĩ, nói “the, the, the.”

Người nào đó nói, “Chào Billy!”

²²⁶ Tôi nói, “Ồ, chào, chào.” “The, the, the, the, the.”

²²⁷ Tôi đi đến cái góc và tôi gặp ông Spon. Ông bảo, “Chào Billy, anh có biết trục chuyển động giữa bây giờ đang đang làm cho nhức nhối phía cuối bên cạnh không?”

Tôi đáp, “Không còn nghi ngờ gì nữa, đúng vậy không?”

“Vâng.”

Tôi nghĩ lúc ấy, khi tôi rời ông, “Thứ đó là gì?” Tôi đã quên nó.

²²⁸ Vì thế Thelma Ford, một cô gái mà tôi biết, đang làm tại ‘cửa hiệu 10 xu’. Tôi biết họ bán những chiếc vớ phụ nữ ở đó, thế là tôi đi đến. Tôi nói, “Chào Thelma.”

Nàng đáp, “Chào Billy. Anh khỏe không? Hope thế nào rồi?”

²²⁹ Tôi đáp, “Khỏe.” Tôi nói, “Thelma, tôi muốn mua 1 đôi vớ cho Hope.”

Nàng bảo, “Hope không cần vớ.”

Tôi nói, “Cần, thưa cô, cô ấy chắc chắn cần.”

Nàng nói “Anh có ý nói tất dài?”

²³⁰ “Ồ, tất nhiên,” Tôi nói, “Đó là những gì nó là.” Tôi suy nghĩ, “Ồ - ồ, mình đã tỏ ra sự ngờ nghệch của mình.”

Nàng bảo, “Cô ấy muốn loại gì?”

Tôi nghĩ, “Ồ - ồ!” Tôi nói, “Cô có loại gì?”

Nàng đáp, “Tôi có tơ nhân tạo.”

²¹⁴ Tôi nhìn xuống, lay nàng. Nàng ở đó, nàng đã sụt xuống từ khoảng 120 cân (pound), còn khoảng 60. Tôi lay nàng. Nếu tôi sống đến 100 tuổi, tôi sẽ không bao giờ quên những gì đã xảy ra. Nàng trở người, đôi mắt to hết sức xinh đẹp ngược lên nhìn tôi. Nàng mỉm cười. Nàng hỏi, “Tại sao anh đã gọi em trở lại, Billy?”

Tôi nói, “Em yêu quý, anh vừa nghe buổi truyền thanh.”

²¹⁵ Tôi đã phải làm việc. Chúng tôi đang trong cảnh nợ nần và hàng trăm đô-la hóa đơn bác sĩ, không có cái gì để trả. Tôi chỉ phải làm việc. Tôi gặp nàng 2 hay 3 lần một ngày và mỗi đêm, rồi nàng ở trong tình trạng đó...

Tôi hỏi, “Em nói, ‘Gọi em trở lại’ là có ý gì?”

²¹⁶ Nàng bảo, “Bill, anh đã rao giảng về điều đó, anh đã nói về nó, nhưng anh không có ý nghĩ nó là gì.”

Tôi hỏi, “Em đang nói về cái gì vậy?”

²¹⁷ Nàng đáp, “Thiên đàng.” Nàng bảo, “Hãy nhìn,” Nàng bảo, “Em đang được một số người hộ tống về nhà, những người đàn ông hay những người đàn bà hay điều gì đó mặc đồ màu trắng.” Và nàng bảo, “Em cảm thấy thanh thản và bình an. Những cánh chim xinh xắn lớn đang bay từ cây này đến cây kia. Đừng nghĩ là em không tỉnh táo.” Nàng nói, “Billy, em sắp nói cho anh hay những lỗi lầm của chúng ta.”

Nàng bảo, “Hãy ngồi xuống.” Tôi không ngồi, tôi quỳ xuống nắm lấy tay nàng. Nàng bảo, “Anh có biết lỗi lầm của chúng ta là ở đâu không?”

Tôi đáp, “Vâng, cung, anh biết.”

²¹⁸ Nàng bảo, “Chúng ta không bao giờ nên nghe mẹ. Họ là những người tốt.”

Tôi đáp, “Anh biết chuyện đó.”

²¹⁹ Nàng bảo, “Hứa với em điều này, rằng anh sẽ đi đến với dân sự đó. Vì họ đúng.” Nàng bảo, “Hãy nuôi dạy con cái của em giống thế ‘Và tôi...’ Nàng nói, “Em muốn nói với anh điều gì đó.” Nàng nói, “Em sắp chết.” Nhưng bảo, “Em không -- em không kinh sợ sự chết. Điều đó tốt.” Nàng bảo, “Điều duy nhất, em không thích phải rời bỏ anh, Bill ạ. Em biết anh phải nuôi 2 đứa con nhỏ này.” Nàng bảo, “Hãy hứa với em anh sẽ không ở một mình và để cho những đứa con của em bị đẩy từ nơi này đến nơi khác.” Đó là một điều đầy sự nhận biết của một người mẹ 21 tuổi.

Tôi nói, “Anh không thể hứa điều đó, Hope.”

²²⁰ Nàng nói, “Xin hứa với em. Một điều mà em muốn nói với anh. Anh có nhớ khẩu súng trường đó không?” Tôi quá say mê những khẩu súng. Nàng bảo, “Ngày đó anh muốn mua khẩu súng trường và anh đã không có đủ tiền để trả.”

Tôi đáp, “Vâng.”

²²¹ Nàng nói, “Em đã để dành tiền của em, những đồng 5 xu của em, cố gắng góp tiền mua khẩu súng trường đó cho anh.” Nàng bảo, “Khi chuyện

lên, vậy là trời còn quá sớm vào 5 giờ đúng. Rồi, ồ, họ chỉ thực sự bỏ qua Anh Sáng đó. Khi đó tôi khoảng, cho là gần 3 tuổi...

⁵² Nào, tôi phải trung thực. Có những điều ở đây mà tôi không thích nói, tôi ước tôi có thể bỏ băng và không phải nói chúng. Nhưng, tuy nhiên, thật lòng mà nói, anh em phải nói ra sự thật nếu điều đó ở trên chính anh em hay dân sự anh em. Hãy trung thực về điều đó, rồi nó sẽ luôn luôn giống vậy.

⁵³ Cha tôi còn lâu lắm mới trở nên một người tin kính. Ông là điển hình của một chàng trai miền núi, uống rượu suốt. Ông đã gặp phiến toái nào đó trong một cuộc ẩu đả, đã có 2 hay 3 người đàn ông suýt bị giết trong lúc họ đang ẩu đả, bắn, dùng các con dao chém nhau -- Kiểu phe phái nào đó trên những ngọn núi. Bố là một trong những lãnh tụ băng đảng của cuộc đánh nhau này, bởi vì đã có một người bạn của ông bị thương, dùng ghế quất một người nào đó... Gã đàn ông có một lưỡi dao vung ra và định chém người bạn của bố gục xuống sàn nhà với lưỡi dao này, đâm thấu tim ông ta và bố đã đóng vai trò của ông. Thực sự là một trận đánh nhau khủng khiếp, bởi vì họ, từ suốt con đường xuống đến Burkesville, cách nhiều dặm, họ đã điều một Cảnh sát Trưởng đuổi theo bố, trên lưng ngựa.

⁵⁴ Vậy là người đàn ông đó đang nằm chờ chết. Có lẽ một vài trong những người của ông ta đang lắng nghe. Tôi sắp gọi tên của ông, tên ông là Will Yarbrough. Chắc có lẽ, tôi nghĩ một vài người trong họ có mặt tại California, những con trai của ông ta. Song ông là một gã đàn ông vĩ đại, đầy quyền lực, trấn áp, giết chết chính đứa con trai của riêng mình với một thanh ray hàng rào. Như vậy, ông ta là một gã rất gian ác và quyền lực. Như vậy, đã có một cuộc đấu dao lớn giữa ông ta và bố. Cha tôi suýt giết chết gã đàn ông, vậy là ông đã phải chạy rời khỏi Kentucky và băng ngang dòng sông đến Indiana.

⁵⁵ Ông có một người anh, vào lúc đó, sống tại Louisville, Kentucky, là phó giám thị của Xưởng Cưa Đồ Gỗ Trang Trí ở Kentucky, tại Louisville. Vì vậy, bố đến để tìm anh của ông. Bố là người nhỏ nhất trong 17 người con. Vậy là ông đến để tìm anh cả của mình, trong khi ông ấy đã chết gần 1 năm. Ông không thể quay về vì pháp luật đang tìm kiếm ông. Sau đó, chúng tôi tôi biết tin của ông bằng thư từ, được ký bởi một tên khác, nhưng ông đã bảo cho mẹ hay có thể nghe tin ông như thế nào...

⁵⁶ Rồi tôi nhớ một ngày mùa xuân (túp lều nhỏ này ở ngay đằng sau nhà). Trong suốt thời gian đó, giữa tôi và em trai kế tiếp của tôi cách nhau có 11 tháng, nó vẫn còn đang bò. Tôi có một cục đá lớn ở trong bàn tay mình, tôi đang cố cho nó thấy tôi có thể ném ném hòn đá này khó khăn như thế nào vào trong đất bùn, chỗ mà con suối đã chảy ra trên mặt đất và làm cho đất hóa bùn. Tôi nghe một con chim, nó đang hót trên cây. Tôi nhìn lên

cây đó, con chim bay đi khỏi và khi nó bay đi, có một Tiếng Nói phán với tôi.

⁵⁷ Tôi biết anh em nghĩ tôi không thể suy nghĩ và nhớ điều đó. Nhưng Giê-hô-va Đức Chúa Trời, Đấng là Quan Xét, có cả đất trời cùng ở đó, biết rằng tôi đang nói sự thật.

⁵⁸ Con chim đó, khi nó bay đi, Một Tiếng Nói đến từ chỗ con chim đã ở trên cành cây, giống như bị bắt lại một con gió trong bụi cây, Tiếng Nói bảo, “Người sẽ sống gần một thành phố tên gọi New Albany.” Và tôi đã sống từ lúc tôi lên 3 tuổi cho đến lúc này, trong 3 dặm của New Albany, Indiana.

⁵⁹ Tôi đi vào và kể cho mẹ tôi về nó. Ô, bà nghĩ tôi đang mơ hay điều gì đó.

⁶⁰ Sau đó, chúng tôi dọn đến Indiana và cha đi làm cho một người, ông Wathen, một người giàu có. Ông sở hữu Nhà máy Rượu Wathen. Ông sở hữu những cổ phần lớn. Ông là nhà triệu phú mang quân hàm Đại tá ở Louisville -- và bóng chày, vân vân. Rồi chúng tôi sống gần đó. Bố là người nghèo, tuy nhiên ông không thể làm mà không uống, vậy là ông đi làm rượu Whiskey trong một nhà máy rượu.

⁶¹ Rồi điều đó trở nên nổi khổ khăn cho tôi, vì tôi là đứa con lớn nhất. Tôi đã phải đến và mang nước đến nhà máy rượu này để giữ cho những ống cuốn được mát trong lúc họ đang làm rượu Whiskey. Rồi ông phải bán nó đi, để ông có 2 hay 3 trong những nhà máy rượu đó. Đó là phần mà tôi không thích kể, nhưng nó là sự thật.

⁶² Tôi nhớ ngày nọ, từ cái kho, tôi vào nhà, kêu khóc. Bởi vì bên ngoài ở đằng sau của chỗ đó là một cái ao, nơi họ thường cất nước đá. Nhiều người trong các anh em nhớ vì họ thường cất nước đá và bỏ nó vào trong bột cur. Ô, đó là cách mà ông Wathen giữ nước đá khỏi tan chảy ở ở miền quê đó. Bố là người lái xe cho ông, người lái xe riêng. Khi cái ao này đầy cá, họ đi cất nước đá và mang nó vào, bỏ nó vào trong bột cur, rồi khi nước đá chảy ra trong tiết mùa hạ, tôi cho đó là một kiểu sạch sẽ, giống hơn là nước đá hồ và họ có thể sử dụng nó, không phải để uống nhưng để giữ cho nước lạnh, đặt nó xung quanh những xô sữa của họ, vân vân.

⁶³ Một ngày kia, đang mang nước trở lại bên ngoài, từ giếng bơm này, cách gần một khu phố, tôi kêu lớn với những người chưa có nước, bởi vì tôi đi học về và tất cả các cậu bé đã ra ngoài đến ao câu cá. Tôi rất thích câu cá. Vậy là tất cả họ đã đi câu cá ngoài tôi, tôi phải mang nước đến cho nhà máy rượu này. Dĩ nhiên, ô, đó phải là mẹ, nó bị cấm. Nó thật gian khổ như vậy. Tôi nhớ đã đi đến đó với một ngón chân bị đứt, tôi đã dùng lối bấp lốt dưới ngón chân của tôi để giữ nó khỏi dính bụi. Anh em đã có bao giờ làm điều đó chưa? Cứ đặt lối bấp dưới ngón chân của anh em như thế

²⁰⁷ Cuối cùng, tôi tìm thấy nàng trong vài ngày sau khi tôi đi ra ngoài và băng qua, nàng trên đường đi lên Columbus, Indiana, trong một thính phòng Nhà thờ Báp-tít, chỗ mà họ làm giống bệnh viện, các phòng bệnh trên những cái chõng của chính phủ. Tôi chạy đến với nàng như có thể được, cố gắng tìm ra nàng ở đâu, kêu gào, “Hope! Hope! Hope!” Tôi nhìn, nàng đang nằm trên một cái chõng ở đó, và đã nhiễm bệnh lao phổi.

Nàng đưa bàn tay xương xẩu, nhỏ bé của nàng và nói, “Billy.”

Tôi chạy đến với nàng, tôi nói, “Hope, em yêu quý.”

Nàng hỏi, “Trông em dễ sợ lắm, phải không?”

Tôi đáp, “Không, em à, em trông được lắm.”

²⁰⁸ Trong khoảng 6 tháng, chúng tôi đã làm với mọi thứ chúng tôi có được để cố gắng cứu nàng, nhưng nàng ngày càng trở nên yếu hơn.

²⁰⁹ Một ngày kia, tôi đang đi tuần tra và tôi bật máy thu thanh của mình lên, tôi nghĩ tôi nghe họ nói, có tin nhắn trên đài truyền thanh, “Cần William Branham, đến bệnh viện ngay lập tức: Vợ đang hấp hối.” Tôi chạy xô trở lại bệnh viện nhanh như có thể được, vượt đèn đỏ lên và thối còi. Và rồi tôi - tôi đến bệnh viện, tôi dừng lại, chạy vào. Đi xuống qua khắp bệnh viện. Tôi gặp một anh bạn thân quen cùng đi câu cá với tôi, Sam Adair, chúng tôi cùng chạy với nhau như những đứa trẻ.

²¹⁰ Bác sĩ Sam Adair, ông là một người được khai tượng đã đến cách đây không lâu và nói với ông về phòng khám bệnh. Ông bảo, nếu người nào nghi ngờ khai tượng, cứ gọi điện cho ông trả tiền nếu họ muốn biết là nó có đúng hay không.

²¹¹ Vì thế lúc ông đi ra ở đây như thế, ông cầm cái mũ trong tay. Ông nhìn tôi và ông bắt đầu khóc. Tôi chạy đến với ông, choàng đôi cánh tay tôi quanh ông. Ông choàng đôi cánh tay của ông quanh tôi, bảo, “Billy, cô ấy sắp đi rồi.” Ông bảo, “Tôi xin lỗi. Tôi đã làm hết sức mình. Tôi đã có những nhà chuyên khoa cùng mọi thứ.”

Tôi nói, “Sam, chắc chắn nàng sẽ không chết đâu.”

Bảo, “Vâng, nàng sắp đi rồi.”

Và ông bảo, “Đừng vào trong đó, Billy.”

Tôi bảo, “Tôi phải đi vào, Sam.”

Ông bảo, “Đừng làm điều đó. Đừng, xin đừng làm.”

Tôi nói, “Hãy để tôi vào.”

Ông ấy nói “Tôi sẽ đi với anh.”

²¹² Tôi đáp, “Không, anh ở lại ngoài đây. Tôi muốn ở lại với nàng trong những phút cuối cùng của nàng.”

Ông ấy đáp “Nàngngắt đi rồi.”

²¹³ Tôi bước vào trong căn phòng. Y tá đang ngồi đó, cô ấy đang khóc vì cô và Hope là bạn học với nhau. Vậy là tôi nhìn xuống, nàng bắt đầu khóc, đưa tay nàng lên và bắt đầu tỉnh.

bị ngập. Tôi chạy thật nhanh, nắm lấy miếng làm nổi con thuyền của tôi, kéo vào trong thuyền, kéo miếng đó và thả nó đi.

¹⁹⁹ Nó đưa tôi ra ngoài vào trong dòng nước của sông chính lúc đó. Khoảng 11 giờ 30 ban đêm, trời đang mưa đá và mưa tuyết. Tôi nắm chặt lấy sợi dây khởi động và cố kéo thuyền đi, nó không chịu chuyển động, tôi cố gắng một lần nữa. Càng xa trên dòng nước đó, những con thác ở ngay dưới tôi. Tôi đang cố gắng thật khó khăn, tôi nghĩ, “Ồ, đây - đây là sự kết thúc của mình. Nó là đây.” Tôi cố gắng thật khó khăn. Tôi nói, “Ôi Chúa, xin đừng để con chết cái chết như thế này.” Tôi đã kéo và cứ kéo.

²⁰⁰ Điều đó quay trở lại với tôi, “Thế còn về cái đám đồ bỏ đó mà người không chịu đi đến thì thế nào?” Hiểu không? Ủ.

²⁰¹ Tôi lại đặt tay phía sau con thuyền, và nói, “Đức Chúa Trời ôi, xin thương xót con. Đừng để con bỏ lại vợ và con như thế này, họ ngoài đó, bị đau ốm. Xin làm ơn...” Tôi cứ tiếp tục kéo giống như thế và nó không chịu khởi động. Tôi có thể nghe tiếng gầm ở dưới đó... Chỉ trong một vài phút, và, ồ, sẽ là điều đó. Tôi nói, “Chúa ôi, nếu Ngài tha thứ cho con, con hứa với Ngài con sẽ làm bất kỳ điều gì.” Quỳ gối trong thuyền đó và tuyết đập vào mặt, tôi thưa, “Con sẽ làm bất kỳ điều gì mà Ngài muốn con làm.” Tôi kéo một lần nữa, nó khởi động. Tôi bật lên tất cả xăng tôi có thể trên nó, cuối cùng nó đã tới bờ.

²⁰² Tôi quay trở lại để tìm chiếc xe tải, chiếc xe tải tuần tra. Tôi suy nghĩ... Có một vài người trong họ bảo, “Có nói, chính quyền thực sự kiệt sức.” Vợ và cả 2 bé sơ sinh của tôi trong đó.

²⁰³ Tôi đi ra ngoài chính quyền như có thể, nước đang đứng sâu khoảng 15 bộ, xuyên qua khắp tòa nhà. Có một viên Thiếu tá ở đó, tôi hỏi, “Thưa Thiếu tá, chuyện gì đã xảy ra với bệnh viện?”

Ông ấy nói, “Nào, đừng lo lắng. Ông có người nào ở trong đó không?”

Tôi đáp, “Vâng, người vợ bị ốm và 2 bé sơ sinh.”

²⁰⁴ Ông bảo, “Họ được đem ra hết rồi. Họ đang ở trên một xe hơi chờ hàng và đang hướng về Charlestown.”

²⁰⁵ Tôi chạy, lấy thuyền của tôi, hay lấy xe hơi của tôi, thuyền của tôi ở đằng sau, chạy ra ngoài đó để... Rồi, những con sông đã hạ xuống khoảng chừng rộng 2 hay 3 dặm. Suốt đêm dài tôi cố gắng... Vài người trong số họ nói, “Chiếc xe hơi, chiếc xe hơi tải hàng, đã bị cuốn trôi khỏi những lộ trình ngoài đó, kẹt trên trụ cầu.” ... [Băng trắng - Bt] ...

²⁰⁶ Thế đấy, tìm thấy chính mình bị bỏ trên một đảo hoang nhỏ, ngồi ở đó trong 3 ngày. Tôi có nhiều thì giờ để suy nghĩ về điều đó có phải là đồ bỏ hay không. Cứ đập tay, “Vợ tôi ở đâu?”

này và buộc một sợi dây quanh nó. Nó giữ cho ngón chân của anh em thẳng lên, giống như một cái đầu con rùa, anh em biết đấy, chêm vào. Anh em có thể theo dấu vết tôi mọi nơi tôi đi với lõi bấp này dưới ngón chân tôi, chỗ mà tôi làm đứt nó, anh em biết đấy. Tôi không có đôi giày nào để mang. Như vậy là chúng tôi đã không bao giờ mang giày, một nửa mùa đông trước đây. Nếu chúng tôi mang, đó là những gì chúng tôi nhặt được, hẳn là người nào đó tặng cho chúng tôi. Quần áo là những gì hội từ thiện đã tặng cho chúng tôi...

⁶⁴ Tôi đã dừng lại dưới cây này, tôi đang ngồi ở đó, gào lên (đó là vào tháng 9), vì tôi muốn đi câu cá. Tôi đã phải mang nhiều chậu nước khác nhau với những cái xô nhỏ dính mật đường, cao khoảng nửa ga-lông, vì tôi chỉ là một cậu bé khoảng 7 tuổi. Tôi đổ chúng vào trong một chậu lớn và rồi quay trở lại, lấy 2 cái xô khác và quay trở lại, bơm nó. Đó là nước chúng tôi có. Họ sắp cho chảy ra một lúra rượu bấp Whiskey đêm đó, những người đàn ông này với bố, ở trên căn nhà đó.

⁶⁵ Tôi đang kêu gào, thỉnh thoảng tôi nghe cái gì đó, đang tạo nên một tiếng động giống một cơn gió lốc, cái gì đó giống như thế này (Bây giờ, tôi hy vọng nó không lớn quá), diễn ra “phù, phù” một tiếng động thực sự giống như thế. Ồ, yên tĩnh dễ sợ, và tôi nhìn chung quanh. Anh em biết gì, một cơn gió lốc nhẹ, tôi tin anh em gọi đó là những cơn lốc nhỏ. Vào mùa thu của năm, họ hái khắp qua cánh đồng bắp, anh em biết, những chiếc lá, vùn vùn, vào mùa thu ở đó, những chiếc lá đang bắt đầu trở màu. Tôi ngồi dưới một cây bạch dương lớn, đứng khoảng nửa đoạn đường giữa cái kho và căn nhà. Tôi đã nghe tiếng động đó. Tôi nhìn chung quanh, nó cũng im lặng như trong căn phòng này, không một chiếc lá thổi đi chỗ nào, không gì cả. Tôi suy nghĩ, “Tiếng động đó đang từ đâu đến vậy?” Ồ, tôi suy nghĩ, “Phải ra khỏi đây.” Chỉ là một cậu bé... Và tiếng động đó cứ trở nên lớn hơn, lớn hơn.

⁶⁶ Tôi nhắc những cái xô nhỏ lên và gào lên thêm một đôi lần nữa và bắt đầu lên đường, tôi đang nghĩ ngợi. Tôi đã đi được một vài bộ khỏi đó, ra khỏi từ dưới những cái nhánh của cây lớn này, ồ, nó tạo nên một âm thanh quay cuồng. Tôi lại nhìn, khoảng chừng nửa đường trên cơn gió đó lại là một cơn gió lốc khác, ở lại cây đó, cứ xoay vòng, vòng, làm lay động những chiếc lá đó. Ồ, tôi suy nghĩ chẳng có điều gì lạ lùng về chuyện đó, bởi vì nó chỉ ở trong tiết đó của năm. Vào mùa thu, ồ, những cơn gió lốc đó đến, chúng tôi gọi chúng là, “Những cơn gió lốc”. Chúng tung bụi lên. Anh em đã nhìn thấy chúng trên sa mạc giống như thế: Một điều tương tự. Như vậy, tôi quan sát nhưng nó đã không rời khỏi. Thường thường, chỉ thổi tung trong 1 phút, rồi nó đi, nhưng nó đã ở đó trong 2 phút hay hơn nữa rồi.

⁶⁷ Ồ, tôi bắt đầu đi lên con đường trở lại. Tôi xoay lại nhìn vào cái này một lần nữa. Khi đó, Tiếng Nói một người, thật có thể nghe được như tiếng

nói của tôi, bảo, **“Con đừng bao giờ uống rượu, hút thuốc hay làm ô uế thân thể của con theo bất kỳ cách nào. Sẽ có một công việc để cho con làm khi con lớn hơn.”** Ô, điều đó giống như làm tôi hoảng sợ đến chết. Anh em có thể tưởng tượng một cậu bé cảm thấy như thế nào. Tôi thả những cái xô đó xuống và tôi đi về nhà như tôi có thể được, hét to đến mức có thể được.

⁶⁸ Có những con rắn hổ mang trong miền đó, những con rắn, chúng rất độc. Mẹ suy nghĩ, đi dọc một mé vườn, có lẽ tôi đã giẫm chân phải một con rắn độc và bà chạy đến để gặp tôi. Tôi nhảy lên trong đôi tay bà, ôm lấy và hôn bà. Bà hỏi, “Con có chuyện gì vậy? Con có bị rắn cắn không?” Bà nhìn khắp người tôi.

Tôi thưa, “Không, mẹ ạ. Có một người trong cây đó ở dưới đó.”

⁶⁹ Bà bảo, “Ồ, Billy, Billy, kể tiếp nào.” Bà bảo, “Con có dừng lại và ngủ không?”

⁷⁰ Tôi thưa, “Không, mẹ ạ. Có một người trong cây đó, Ngài bảo con đừng có uống Whiskey và hút thuốc và các thứ khác nữa.”

⁷¹ Tôi đang mang nước đến nhà máy rượu dưới ánh sáng trăng, ngay lúc đó. Ngài Phán, **“Con đừng bao giờ uống hay làm ô uế thân thể của con theo bất kỳ cách nào.”** Đó là xấu xa, anh em biết -- Thời thanh xuân của tôi với những phụ nữ. Theo sự biết tốt nhất của tôi, tôi đã chưa bao giờ một lần phạm tội như vậy. Chúa đã giúp tôi về những điều đó, và khi tôi đi, anh em sẽ tìm thấy. Thế rồi, **“Đừng bao giờ uống, hay đừng hút thuốc, hay đừng làm ô bản thân thể của con, vì sẽ có một công việc để cho con làm khi con lớn lên.”**

⁷² Ô, tôi đã kể chuyện đó cho mẹ, bà cứ cười tôi. Tôi thực sự bị kích động. Bà gọi bác sĩ, Bác sĩ bảo, “Ồ, cậu ấy bị căng thẳng quá, chỉ thế thôi.” Vậy là bà đặt tôi vào giường. Tôi chưa bao giờ, từ ngày đó cho đến nay, từng đi qua cây đó lần nữa. Tôi sợ hãi. Tôi đi xuống mé kia của ngôi vườn, bởi vì tôi nghĩ có một người trên cây đó và Ngài đang trò chuyện với tôi, Tiếng Nói Lớn, sâu thẳm đã phán ra.

⁷³ Rồi khoảng chừng 1 tháng sau đó, tôi đang chơi đánh bi bên ngoài với những em trai nhỏ của tôi, bên ngoài trong sân trước. Đột nhiên, tôi có một cảm giác lạ lùng đến trên tôi. Tôi dừng lại và ngồi xuống bên mé cây. Chúng tôi đang ở ngay trên bờ sông Ohio. Tôi nhìn xuống về hướng Jeffersonville, tôi nhìn thấy một chiếc cầu nhô lên và đi ngang qua đó, chiếc cầu bắc ngang qua dòng sông. Tôi nhìn thấy 16 người (Tôi đã đếm họ) rơi khỏi đó và mất mạng trên chiếc cầu đó. Tôi chạy vào thật nhanh và kể cho mẹ tôi hay, bà nghĩ tôi ngủ mơ. Nhưng họ đã giữ điều đó trong trí, và 22 năm từ khi có chiếc cầu Đô thị đến bây giờ (Nhiều người trong anh em chạy ngang qua khi anh em đi qua đó) bắc ngang qua dòng sông ở cùng

¹⁹² Hope bắt đầu khóc. Nàng đi ra. Nàng nói, “Billy, bắt kể mẹ em nói gì, em sẽ ở lại với anh.” Xin ban phước cho lòng nàng.

Tôi đáp, “Ồ, thế thì được lắm.”

¹⁹³ Tôi thực sự không nghĩ đến điều đó nữa. Bà không chịu để con gái mình đi với những người như thế, bởi vì, “Đó chẳng là cái gì ngoài đồ bỏ.” Vì thế tôi hồ như không nghĩ đến nữa. Đó là lỗi lầm tệ hại nhất mà tôi đã từng phạm trong đời, một trong những lỗi lầm tệ hại nhất.

¹⁹⁴ Sau đó ít lâu, một vài năm sau khi những đứa con ra đời. Một ngày kia xảy ra trận lụt vào năm 1937. Một trận lụt đã đến đó. Tôi đang đi tuần tra vào thời gian đó, tôi đang cố gắng hết sức mình để mang dân ra khỏi con lụt, những căn nhà đổ sụp. Vợ tôi ngã bệnh, nàng thực sự, thực sự bị bệnh viêm phổi. Họ đã mang nàng ra... Bệnh viện thường trực quá đầy người đến nỗi chúng tôi không thể đặt nàng ở đó, vậy là chúng tôi đem nàng đến chính quyền, ở đó họ có một căn phòng ngoài đó. Thế rồi sau đó họ gọi tôi ra ngoài. Tôi luôn luôn sống trên dòng sông, hoàn toàn là một người sông nước, vì thế tôi đang cố gắng để cứu dân chúng, đem họ ra khỏi con lụt. Và rồi tôi có thể...

¹⁹⁵ Họ gọi cho tôi nói, “Có một ngôi nhà trên đường Chestnut, lụt sắp vào rồi. Có một bà mẹ và bảy con ở trong đó, “bảo, “Anh nghĩ con thuyền, động cơ của anh có thể đi vào chỗ họ không?” Tôi đáp, “Ồ, tôi sẽ làm mọi điều tôi có thể.”

¹⁹⁶ Tôi băng qua những con sóng đó. Con đập ở đó đã bị vỡ, ô, cứ đang cuốn trôi thành phố. Tôi cho nó chạy nhanh như có thể được, cuối cùng, đã băng ngang qua những đường hẻm và xuyên qua khắp nơi. Tôi đến được đó, gần chỗ con đê cũ có ở đó, nước đang tuôn qua. Tôi nghe ai đó gào lên, tôi nhìn thấy một người mẹ đang đứng trên hiên. Có những đợt sóng cuốn cuộn đổ qua như thế. Ô, tôi đi lên lối này như có thể được, và dụng đến dòng nước, quay trở lại và đến phía bên đó. Tôi cho thuyền dừng lại kịp thời để cột nó quanh cái trụ cánh cửa, hay cột cổng. Tôi điều khiển cho con thuyền vào và chộp lấy mẹ đưa bà ra đó, và 2 hay 3 đứa con. Tôi tháo thuyền của mình và chờ bà trở lại. Đi ra trên đường xuống bên dưới, đưa bà lên bờ, khoảng 1 dặm rưỡi ngang qua thành phố, cho đến lúc tôi đưa được bà đến bờ. Rồi khi tôi đến được nơi đó, bà đã ngất xỉu. Bà bắt đầu... Bà kêu gào, “Con tôi! Con tôi!”

¹⁹⁷ Ô, tôi nghĩ rằng bà có ý nói bà đã để lại em bé trong căn nhà. Chao ôi, tôi quay trở lại một lần nữa trong lúc họ đang chăm sóc bà. Tôi đến để tìm... Hay là bà muốn biết cháu bé của bà đang ở đâu chỗ đó. Có một em bé khoảng 3 tuổi, tôi nghĩ bà có ý nói đứa bé còn đang bú hay điều gì đó. Vậy là tôi quay trở lại, và đến đó. Khi tôi vào trong thuyền đó và đi vào bên trong, không thể tìm được em bé nào, cánh cổng đã tuột ra và căn nhà

¹⁸¹ Tôi đáp, “Anh đã gặp điều hay nhất. Ồ, đó là điều tốt nhất mà em từng thấy. Dân sự họ không hổ thẹn về tôn giáo của họ.” Và, ồ, tôi đã kể cho nàng tất cả về chuyện đó. Tôi nói, “Nhìn đây, cung, cả một loạt những lời mời. Họ những người...” Nàng hỏi, “Họ không phải là những người ‘cuồng tín thánh’, có phải không?”

¹⁸² Tôi nói, “Anh không biết họ là loại cuồng tín gì nhưng họ có điều gì đó mà anh cần.” Hiểu không? Tôi bảo, “Đó là một điều mà anh chắc chắn.” Tôi bảo, “Anh đã nhìn thấy một cụ già 90 tuổi, trẻ trở lại.” Tôi nói, “Anh chưa bao giờ nghe sự rao giảng như vậy trong đời mình. Ồ, anh chưa bao giờ nhìn thấy một người Báp-tít rao giảng như thế.” Tôi nói, “Họ rao giảng cho đến lúc họ hết hơi, uốn đầu gối của họ trên sàn nhà, quay trở lại, lấy hơi. Em có thể nghe được họ giảng cách 2 khu phố, vẫn đang giảng.” Và tôi bảo, “Anh chưa bao giờ nghe như vậy trong đời.” Tôi nói, “Họ nói một thứ tiếng lạ, một người khác nói những gì mà họ đang nói về. Chưa bao giờ anh nghe một điều như vậy trong đời.” Tôi hỏi, “Em có đi với anh không?”

¹⁸³ Nàng đáp, “Anh à, khi em lấy anh, em sẽ gắn bó với anh cho đến khi cái chết chia lìa chúng ta.” Nàng bảo, “Em sẽ đi.” Nàng nói, “Chúng ta sẽ nói cho những người thân hay.”

¹⁸⁴ Tôi nói, “Ồ, em nói với mẹ em và anh nói với mẹ anh.” Tôi đi nói cho mẹ tôi hay.

¹⁸⁵ Mẹ bảo, “Ồ, chắc chắn, Billy. Bất kỳ điều gì mà Chúa đã kêu gọi con làm, nên làm nó đi.”

¹⁸⁶ Do đó, Bà Brumbach cho gọi tôi đến. Đi lên, bà hỏi, “Con đang nói đây về chuyện gì vậy?”

¹⁸⁷ Tôi đáp, “Thưa Bà Brumbach,” Tôi bảo, “Nhưng bà, tất cả chưa bao giờ thấy những người như vậy.”

Bà bảo, “Im nào. Im nào.”

Tôi đáp, “Vâng, thưa bà, tôi xin lỗi.” Bà ấy nói, “Cậu có biết về đám người cuồng tín thánh đó không?”

¹⁸⁸ Tôi nói, “Không, thưa bà. Tôi không biết điều đó. Họ chắc chắn là những người tốt.”

¹⁸⁹ Bà ấy nói, “Đúng là như vậy. Cậu có nghĩ cậu có thể lôi con gái của tôi ra, vào giữa những người như thế. Lố bịch. Đó chẳng là cái gì ngoài những đồ bỏ của các Giáo hội khác đã ném ra ngoài.” Bà nói, “Thật vậy, cậu sẽ không đem con gái của tôi ra ngoài giống như thế đâu.”

¹⁹⁰ Tôi nói, “Nhưng, mẹ biết, Bà Brumbach à, từ trong đáy lòng con, con cảm thấy rằng Chúa muốn con đi với dân sự.”

¹⁹¹ Bà bảo, “Cậu quay trở lại Giáo hội của cậu cho đến lúc họ có thể có đủ tài chính cấp cho cậu một căn nhà Mục sư, và hành động giống như một người có ý thức. Cậu sẽ không đem con gái tôi ra ngoài đó.” Tôi đáp, “Vâng, thưa bà.” Tôi quay lại và bước ra ngoài.

một chỗ, 16 người đàn ông đã mất mạng lúc đang xây chiếc cầu đó bắc ngang qua dòng sông.

⁷⁴ Lời đã chưa bao giờ không ứng nghiệm là thật hoàn toàn. Như anh em nhìn thấy Lời trong thánh phòng ở đây, Lời đã luôn luôn là cách đó.

⁷⁵ Bây giờ, họ nghĩ tôi chỉ bị thần kinh. Quả tôi là một người hay căng thẳng, thật thế. Nếu anh em thường để ý, những người có xu hướng tâm linh thường căng thẳng. Hãy nhìn những nhà thơ và những vị Tiên tri. Hãy xem William Cowper, người đã viết bài hát nổi tiếng đó: “*Có một con suối đầy Huyết, chảy ra từ những mạch của Em-ma-nu-ên.*” Anh em biết bài hát. Tôi đã đứng bên phần mộ của ông cách đây không lâu. Anh Julius, tôi tin, tôi không biết, không... Vâng, đúng vậy, đã có mặt với chúng tôi ở đó tại phần mộ của ông. Tại đó, sau khi ông đã viết bài hát đó, sự cảm hứng đã rời khỏi ông và ông đã cố tìm dòng sông để tự tử. Xem đó, Linh đã rời ông. Những người giống những nhà thơ, tôi có ý nói những vị Tiên tri...

⁷⁷ Hãy nhìn Ê-li, khi ông đứng trên ngọn núi và gọi lửa từ trời xuống, gọi mưa từ trời xuống. Rồi khi Thánh Linh lìa khỏi ông, ông đã bỏ chạy vì sự đe dọa của một người đàn bà. Đức Chúa Trời đã tìm ông, kéo ông ra khỏi hang động, 40 ngày sau đó.

⁷⁸ Hãy nhìn Giô-na, có đủ sự soi dẫn khi Chúa xúc dầu cho ông để rao giảng tại đó, tại Ni-ni-ve, cho đến khi một thành phố cỡ như Saint Louis, đã ăn năn mặc bao gai. Rồi khi Thánh Linh đã rời ông, chuyện gì đã xảy đến cho ông? Chúng ta tìm thấy ông trên ngọn núi sau khi Thánh Linh đã rời ông, đang cầu nguyện với Đức Chúa Trời để cất sự sống của ông đi. Và anh em thấy đó, đó là sự soi dẫn. Khi những điều này xảy ra, nó làm điều gì đó cho anh em.

⁷⁹ Rồi tôi nhớ khi lớn lên. Tôi trở nên một thanh niên (Tôi sẽ vội để kể trong chút thì giờ kế tiếp.) Khi tôi trở thành thanh niên tôi có những ý tưởng giống như tất cả những thanh niên... Đi học, tôi tìm những cô gái. Anh em biết, tôi thật là rụt rè, anh em biết đấy. Cuối cùng tôi có được cho mình một cô bạn gái bé nhỏ, giống tất cả những cậu bé, tôi đoán, khoảng chừng 15 tuổi. Ồ, nàng rất duyên dáng. Ồ, đôi mắt nàng giống như mắt bồ câu, hàm răng nàng giống như châu ngọc, cổ nàng như cổ thiên nga, nàng thật là duyên dáng.

⁸⁰ Một cậu bé khác, chúng tôi là những bạn thân, cậu ta lấy chiếc xe kiểu T Ford cũ của cha cậu, chúng tôi có một cuộc hẹn hò với những cô gái của chúng tôi. Chúng tôi định lái xe đưa họ đi chơi. Chúng tôi có đủ để mua mấy lít (2 ga-lông) xăng. Chúng tôi đã phải kích bánh xe sau lên để quay. Tôi không biết là anh em có từng nhớ điều đó hay không, anh em biết đấy, để quay lên nó. Nhưng chúng tôi đã đi khá tốt.

⁸¹ Như vậy, tôi có một vài đồng 5 xu trong túi của mình, chúng tôi dừng lại tại một nơi và có... Anh em có thể mua được 1 ổ bánh mì kẹp thịt với 1 đồng 5 xu. Như thế, ồ, tôi đã giàu, tôi có thể mua 4 ổ cho họ. Hiểu không? Sau đó, chúng tôi đã ăn những chiếc bánh kẹp thịt và uống cô-ca. Tôi bắt đầu lấy những cái chai trở lại. Trước sự ngạc nhiên của tôi, khi tôi đi ra (những người nữ bắt đầu sa ngã khỏi ân điển vào lúc đó, hay mất đi nữ tính,) Bỏ câu của tôi đang hút thuốc.

⁸² Ồ, tôi luôn luôn có quan điểm của mình về một người nữ hút thuốc lá, tôi đã không thay đổi điều đó một chút từ thời gian đó trở đi. Đúng vậy. Đó là điều hạ cấp nhất mà nàng có thể làm. Điều đó đúng như vậy. Và tôi nghĩ tôi... Bây giờ, công ty thuốc lá có thể rượt tôi vì chuyện này nhưng tôi đang kể cho anh em hay, đó là công việc quảng cáo của ma quỷ. Đó là kẻ giết người và sự phá hoại lớn nhất mà đất nước này có. Tôi thà là con trai một kẻ say sưa hơn là một người hút thuốc. Đó là sự thật. Tôi thà nhìn thấy vợ mình đang say nằm trên sàn nhà hơn là nhìn thấy nàng với một điều thuốc. Đó là cách...

⁸³ Vậy thì, Linh này của Đức Chúa Trời ở cùng tôi, nếu Đó là Thánh Linh của Đức Chúa Trời (như anh em có thể đặt câu hỏi) anh em đang hút thuốc lá, có một cơ hội mong manh khi anh em đến đó, bởi vì điều đó thực sự... Mỗi lần anh em để ý nó ở trên bục, Ngài lên án nó như thế nào. Đó là một điều khủng khiếp. Hãy tránh xa khỏi nó. Quý bà quý cô, nếu các bạn có phạm tội với thứ đó, như Danh Đấng Christ, hãy tránh nó đi. Nó làm tan vỡ chị em. Nó sẽ giết chết chị em. Nó là bệnh ung thư bởi những kiện chất trên xe.

⁸⁴ Các Bác sĩ cố gắng cảnh cáo anh em. Rồi như thế nào họ có thể bán cho anh em thứ đó... Nếu anh em đi xuống quầy thuốc tây và bảo, "Tôi muốn mua 50 xu bịch ung thư." Ồ, họ sẽ đến khóa chúng lại. Nhưng khi anh em mua 50 xu thuốc lá, anh em đang mua một thứ giống như vậy. Các Bác sĩ nói thế. Ồ, đất nước điên rồ vì tiền này, nó quá tồi tệ. Nó là kẻ giết người. Nó đã được chứng minh.

⁸⁵ Ồ, khi tôi nhìn thấy cô gái duyên dáng đó đang hành động thực sự lạnh lẽo, điều thuốc trong bàn tay của cô ta, điều đó như giết chết tôi, bởi vì tôi nghĩ tôi thực sự yêu nàng. Tôi nghĩ, "Ồ..."

⁸⁶ Bây giờ, tôi bị gọi là người ghét phụ nữ, anh em biết điều đó, vì tôi luôn luôn chống lại nữ giới, nhưng không phải là chống lại các chị em. Tôi chỉ chống lại phương cách mà nữ giới hiện đại hành động. Đúng vậy. Những người nữ tốt nên làm theo.

⁸⁷ Nhưng tôi nhớ khi cha tôi còn trên đó, đang điều hành, tôi đã phải ra ngoài đó với nước và các thứ, nhìn thấy những thiếu nữ chưa đầy 17, 18 tuổi, ở trên đó say rượu với những người đàn ông bằng tuổi tôi bây giờ.

¹⁷¹ Họ quay trở lại mi-cro trong một phút, bảo, "Có ai biết Anh William Branham ở đâu không?"

¹⁷² Ông nói, "Anh ấy đây này! Anh ấy đây! Anh ấy đây!" Ồ, tôi đi lên đó với chiếc áo thun đó trên người, anh em biết. Tôi đây...

¹⁷³ Ông ấy bảo, "Anh Branham, hãy đi lên nào, chúng tôi muốn Anh đem đến Sứ điệp." Ồ, trước tất cả những Thầy giảng họ, ừm, tất cả dân sự họ. Tôi đi lên, anh em biết, mặt tôi đỏ và tai tôi đang bùng cháy. Tôi đi luôn lên, chiếc quần vải pha lạnh nhẵn, áo thun, Thầy giảng, Thầy giảng Báp-tít đang đi lên micrô, chưa bao giờ thấy ai trước đó. Anh em hiểu không?

¹⁷⁴ Tôi đứng ở đó. Tôi nói, "Ồ, tôi không biết về điều này." Tôi đang lóng ngóng, thật sự căng thẳng, anh em biết. Tôi lật đến đây, xung quanh câu chuyện trong sách Phúc âm Lu-ca chương 16 và tôi nghĩ, "Ồ, bây giờ..." Tôi đã có đề tài, "**Người nhường mắt mình lên trong âm phủ và khóc.**" Vậy là tôi bắt đầu giảng, anh em biết đấy, tôi bắt đầu giảng và cảm thấy tốt hơn một chút. Tôi nói, "Người nhà giàu ở trong âm phủ kêu khóc." Chỉ 3 chữ ngắn ngủi đó, giống như tôi có nhiều bài giảng giống như thế, "Người Tin Đây" và "Hãy Nói Với Đá," anh em đã nghe tôi rao giảng điều đó. Tôi nói, "Rồi người khóc. Tôi nói, "Không có con cái ở đó, chắc chắn không có trong Âm phủ [có thể giúp người được]. Rồi người khóc!" Tôi nói, "Không có những bông hoa ở đó. Rồi người khóc! Không có Đức Chúa Trời ở đó. Rồi người khóc! Không có Đấng Christ ở đó. Rồi người khóc!" Rồi tôi cũng khóc! Điều gì đó nằm lấy tôi. Ồ, sau đó, tôi không biết điều gì đã xảy ra. Khi tôi trở lại với chính mình, tôi đang đứng bên ngoài. Họ, hội chúng đang kêu gào, la hét, khóc lóc và tôi; Chúng tôi đã có một thì giờ đáng lạ lùng.

¹⁷⁵ Khi tôi đến bên ngoài, có một người đến với tôi với chiếc mũ Texas lớn hết sức, đôi ủng lớn, đi tới nói, "Tôi là Trưởng Lão gì đó," -- là Thầy giảng, mang ủng cao bồi, mặc quần áo cao bồi.

Tôi nghĩ, "Ồ, chiếc quần vải pha-lạnh nhẵn của mình vậy thì cũng không tệ lắm."

¹⁷⁶ Ông ấy bảo, "Tôi muốn Anh xuống Texas và tổ chức cho tôi một cuộc phục hưng."

¹⁷⁷ "Ừ, để tôi ghi điều đó, thưa ông." Tôi ghi xuống giống như thế.

¹⁷⁸ Ở đây có một người đến mặc một trong những loại quần mặc đánh gôn này, chỗ họ thường chơi gôn, anh em biết, những cái quần chèn ngắn. Ông bảo, "Tôi là Trưởng lão gì đó từ Miami. Tôi thích Anh..."

¹⁷⁹ Tôi nghĩ, "Ồ, có lẽ ăn mặc cũng chẳng quan trọng nhiều lắm." Tôi nhìn nó và nghĩ, "Được rồi."

¹⁸⁰ Vậy là tôi chộp lấy những điều này và đi về nhà. Vợ tôi gặp, nàng hỏi, "Anh có vẻ thật hạnh phúc về điều gì vậy, Billy?"

quay trở lại. Sáng hôm sau, khi tôi đi vào, và (tôi ăn một vài ổ bánh của mình) ngồi xuống. Họ lấp vào một cái mi-cro. Tôi chưa bao giờ nhìn thấy một cái mi-cro trước đó, tôi sợ cái đó. Vì thế họ... Nó có một sợi dây nhỏ đang treo lên đây, thông xuống, một trong những chiếc mi-cro giống như thông xuống. Ông ấy nói, “Đêm qua, trên bục, có một Thầy giảng trẻ tại đây, một người Báp-tít.”

Tôi nghĩ, “Ồ, ồ, mình chắc bị đánh đập bây giờ.”

¹⁶⁴ Ông nói, “Anh ấy là Thầy giảng trẻ nhất trên bục. Tên Anh là Branham. Có ai biết Anh ấy ở đâu không? Hãy bảo anh ấy lên đây, chúng tôi muốn Anh đem đến Sứ điệp buổi sáng.”

¹⁶⁵ Chao ôi. Tôi mặc chiếc áo thun, quần vải sọc nhẵn, anh em biết đấy. Những người Báp-tít chúng tôi tin anh em phải có một bộ đồ vét để lên bục giảng, anh em biết đấy. Tôi chỉ ngồi thật nín lặng. Trong khoảng thời gian... Họ có Buổi nhóm trên miền Bắc hồi đó, bởi vì (Hội đồng Quốc tế của họ) những người da màu không thể đến được nếu nó ở miền Nam. Họ có những người da màu ở đó, tôi là dân miền Nam, anh em thấy đó, tuy nhiên cách cư xử cứng ngắc, suy nghĩ tôi tốt hơn người khác một chút. Tinh cờ là sáng hôm đó, ngồi xuống ngay bên tôi là một người da màu. Cho nên tôi ngồi và nhìn ông. Tôi nghĩ, “Ồ, ông ấy là một người anh em.”

¹⁶⁶ Ông ấy hỏi, “Có ai biết William Branham ở đâu không?” Tôi cúi xuống ghé giống như thế này. Vì thế người ấy nói, loan báo lần thứ 2, “Có người nào ở bên ngoài (ông kéo cái mi-cro nhỏ này vào) biết Anh William Branham ở đâu không? Hãy bảo Anh ấy rằng chúng tôi muốn Anh ấy lên bục giảng để ban phát Sứ điệp Buổi nhóm sáng nay. Anh là Thầy giảng Báp-tít đến từ Nam Indiana.”

¹⁶⁷ Tôi cứ ngồi thật im và cúi xuống, anh em biết đấy. Dù sao đi nữa, không có ai biết tôi. Anh chàng da màu đó nhìn tôi hỏi, “Anh có biết anh ấy ở đâu không?”

¹⁶⁸ Tôi nghĩ, hoặc là tôi phải nói dối hay làm điều gì đó. Vậy là tôi bảo, “Cứ cúi đầu ở đây.”

Ông hỏi, “Gì vậy Anh?”

Tôi đáp, “Tôi muốn nói cho ông điều gì đó.” Tôi nói, “Tôi là người đó.”

Ông bảo, “Ồ, hãy đi lên trên đó.”

¹⁶⁹ Tôi nói, “Không, tôi không thể. Xem,” tôi bảo, “Tôi mặc cái quần vải pha lạnh nhẵn cũ này, cái áo thun này.” Tôi bảo, “Tôi không thể lên đó được.”

¹⁷⁰ Ông bảo, “Dân sự họ không quan tâm Anh ăn mặc như thế nào. Anh hãy lên đó đi.”

Tôi nói, “Không, không.” Tôi nói, “Giữ im lặng, đừng nói gì bây giờ.”

Người ta phải làm cho họ tỉnh lại và cho họ uống cà phê đen để về nhà và nấu bữa ăn tối cho chồng họ.Ồ, điều gì giống như thế. Tôi nói, đây là nhận xét của tôi lúc đó, “Họ không xứng để một viên đạn sạch sẽ giết họ.” Đúng vậy. Tôi đã ghét phụ nữ. Đúng vậy. Tôi phải quan sát mỗi cử động bây giờ, giữ để khỏi vẫn còn suy nghĩ một điều giống như vậy.

⁸⁸ Như vậy, nhưng bây giờ, một người nữ tốt đẹp là một viên ngọc trên mào triều thiên của người nam. Nàng nên được tôn quý. Mẹ tôi là một người nữ, vợ tôi cũng vậy và họ đáng yêu. Tôi đã có hàng ngàn chị em Cơ đốc, những người tôi tôn kính hết sức. Nhưng nếu họ có thể tôn trọng những gì mà Đức Chúa Trời đã tạo nên họ, thiên chức làm mẹ và một nữ hoàng thật, điều đó tốt lắm. Nàng là một trong những điều tốt đẹp nhất mà Đức Chúa Trời có thể ban cho người đàn ông là một người vợ. Ngoài sự bảo vệ, người vợ là một điều tốt đẹp nhất nếu nàng là một người vợ tốt. Nhưng nếu nàng không phải, Sa-lô-môn nói, **“Một đàn bà tốt đẹp là viên ngọc trên mào triều thiên của người nam, nhưng một người đàn bà xấu tính hay không tốt là nước lã trong máu người chồng.”** Đúng vậy, đó là điều tồi tệ nhất có thể xảy ra. Như vậy một người nữ tốt đẹp... Thưa anh em, nếu anh em có một người vợ tốt đẹp, anh em nên tôn trọng nàng hết sức. Đúng vậy. Anh em nên làm điều đó. Một người nữ chân thật... Và những người làm con, nếu các bạn có một người mẹ chân thật, ở nhà và cố gắng để chăm sóc các bạn, giữ cho áo quần của các bạn sạch sẽ, đưa các bạn đến trường học, dạy cho các bạn về Chúa Jê-sus, các bạn nên yêu quý người mẹ già dịu dàng đó với tất cả những gì ở trong các bạn. Anh em nên tôn kính người nữ đó (Vâng, thưa quý vị.) vì bà là người mẹ thực sự.

⁸⁹ Họ nói về nạn mù chữ trên các ngọn núi ở Kentucky. Anh em nhìn thấy nó trong cái thứ chó và (dogpatch) này tại đây, cái thứ đáng khinh miệt. Một vài người trong họ, những người mẹ lớn tuổi ngoài đó có thể đến đây, đến Hollywood và dạy cho những người mẹ hiện đại cách để nuôi nấng các con của mình. Anh em để cho con nàng vào nhà một đêm với mái tóc xỏ tung lên, vẽ môi, quần lót (Anh em gọi thứ đồ trang điểm họ thoa lên mặt là gì?) áo nàng lệch hết cả về một bên, đi chơi suốt đêm, say sưa, người anh em, nàng sẽ nhạt một trong những nhánh cây rơi khỏi chóp cây mai châu đó và nàng sẽ không bao giờ đi chơi nữa. Tôi đang bảo cho anh em hay. Nếu anh em hơn có một chút điều đó, anh em sẽ có một Hollywood tốt hơn chung quanh đây và một đất nước tốt đẹp hơn. Đúng vậy. Đó là thật. “Cứ cố để hiện đại đi.” Đó - đó là một trong những thủ đoạn của Ma quỷ.

⁹⁰ Lúc ấy, cô bé này, khi tôi nhìn cô ta, tim tôi chảy máu. Tôi nghĩ, “Tội nghiệp cho nàng...”

Nàng hỏi, “Ồ, Billy, anh muốn một điều không?”

⁹¹ Tôi đáp, “Không, thưa cô.” Tôi nói, “Tôi không hút thuốc.”

Nàng nói, “VẬY thì, anh nói là anh không khiêu vũ.” Họ muốn đi đến một buổi khiêu vũ, tôi không muốn đi. Vậy là họ bảo có một cuộc khiêu vũ ở dưới đó, những gì họ gọi là “các khu Vườn Ngõ đồng”.

Tôi nói, “Không, anh không nhảy.”

Nàng hỏi, “Này, anh không nhảy, anh không hút thuốc, anh không uống rượu. Làm sao để anh có vui thú?”

Tôi đáp, “Ồ, anh thích câu cá, anh thích đi săn.” Điều đó không làm nàng hứng thú.

Vậy nàng bảo, “Hút điếu thuốc này đi.”

Tôi đáp, “Không, thưa cô, cảm ơn, tôi không hút thuốc.”

⁹⁴ Tôi đang đứng trên cái chần bùn. Họ có một cái bậc lên xuống trên những chiếc xe Ford cũ, anh em nhớ, tôi đang đứng trên cái chần bùn đó, đặt ở ghế phía sau, nàng và tôi. Nàng hỏi, “Anh có ý nói anh sẽ không hút thuốc à? Những cô gái chúng tôi, có thần kinh vững hơn anh đấy.”

Tôi đáp, “Không, thưa cô, đừng tin là tôi muốn làm điều đó.”

⁹⁵ Nàng bảo, “Ồ, anh có thật là một anh chàng éo lá!”Ồ. Tôi muốn là một Bill rất to lớn, vì vậy, chắc chắn, tôi chẳng muốn chút gì éo lá. Xem đó, tôi muốn là một đầu thủ giành giải, đó là ý tưởng sống của tôi. Vậy tôi hỏi, “Éo lá, éo lá à?”

⁹⁶ Tôi không thể chịu được chuyện đó, vậy tôi bảo, “Đưa nó cho tôi!” Tôi chìa tay ra bảo, “Mình sẽ tỏ cho cô ta thấy là mình có éo lá hay không.” Rút điếu thuốc đó ra và bắt đầu đánh diêm. Bây giờ, tôi biết anh em... Bây giờ, tôi không chịu trách nhiệm cho những gì anh em nghĩ, tôi chỉ chịu trách nhiệm nói ra sự thật. Khi tôi bắt đầu bật điếu thuốc đó, cũng kiên quyết thật nhiều để hút nó như là tôi sắp cầm quyền Kinh thánh này lên. (Hiểu không?) Tôi nghe điều gì đó diễn ra, “Phu-ù-u.” Tôi cố gắng lần nữa, tôi đã không thể đưa nó vào miệng của tôi được. Tôi bật lên khóc. Tôi ném nó xuống. Họ phá lên cười tôi. Tôi đi bộ về nhà, lên xuyên qua cánh đồng, ngồi xuống ngoài đó, kêu gào. Đó là một đời sống kinh khủng.

⁹⁷ Tôi nhớ một ngày bố đi xuống dòng sông với những cậu bé. Em trai tôi và tôi, chúng tôi phải lấy một con thuyền và đi lên xuống dòng sông, sẵn tìm những cái chai để đổ Whiskey vào. Chúng tôi trả 5 xu cho 1 tá chai để họ cho nhặt dọc theo dòng sông. Bố có mặt với tôi, ông có một trong những miên đằm lầy đó... Tôi tin chúng là những cái chai nửa xị. Có một cái cây bị đổ thổi xuống, bố và người đàn ông này có mặt với ông, ông Dornbush... Ông ta có một chiếc thuyền đẹp, tôi muốn tìm thiện cảm với ông ta vì tôi muốn sử dụng cái ghe đó. Nó có một cái bánh lái tốt và ghe của tôi thì không có bánh lái gì cả. Chúng tôi có những tấm bảng cũ để chèo. Nếu ông ta để cho tôi sử dụng chiếc thuyền đó... Như vậy, ông hàn lại và ông làm thiết bị chung cất rượu cho bố... Họ treo chân họ qua cái cây đó, bố với vào trong túi áo sau của ông, lôi ra một chai Whiskey đẹp, cũ,

họ, thay vì “Mục sư” đó là “Trưởng lão.” Họ đã đưa một ông cụ da màu ra đó, ông mặc một trong những chiếc áo choàng Thầy giảng kiêu cổ này. Tôi không nghĩ anh em từng nhìn thấy một cái áo như vậy: Một cái đuôi chim bồ câu dài ở phía sau với một cái cổ bằng nhung, ông ta có một cái viền tóc trắng nhỏ bao quanh đầu của mình. Ông cụ tội nghiệp, ông đi ra giống như thể này, anh em biết. Ông đứng đó và xoay lại. Chỗ mà tất cả những Thầy giảng đã -- đang rao giảng về Chúa Jêsus -- Ngài vĩ đại như thế nào, v. v... Ông già đó lấy bài của mình từ sách Gióp, **“Người ở đâu khi Ta đặt nền trái đất? Trong khi ấy các sao mai đồng hát hòa nhau, Và các con trai Đức Chúa Trời cất tiếng reo mừng.”**

¹⁵⁸ Ông cụ tội nghiệp đó, tôi nghĩ, “Tại sao họ không để một vài trong những người trẻ lên đó để rao giảng?” Tuyệt... Chỗ đó đầy người, chật cứng. Tôi nghĩ, “Tại sao họ đã không làm điều đó?”

¹⁵⁹ Cho nên lúc đó, cụ già này, thay vì rao giảng những gì đang diễn ra dưới đây trên đất, ông bắt đầu rao giảng luôn về những gì đang diễn ra trên trời. Thế đấy, ông đưa Ngài trở lại lúc ban đầu, vào lúc ban đầu của thời gian, mang Ngài trở lại trong lần trở lại thứ 2, xuống cầu vòng ở chân trời.Ồ, tôi chưa bao giờ nghe giảng như vậy trong đời tôi. Gần như lúc đó, Thánh Linh đã chạm vào ông, ông đã nhảy lên cao cỡ đó và đập 2 gót chân vào với nhau, ngửa đôi vai ra đằng sau và đi nhón chân khỏi bục giảng đó nói, “Anh em không có đủ chỗ trên đây cho tôi để rao giảng.” Ông có nhiều chỗ hơn tôi có ở đây.

¹⁶⁰ Tôi nghĩ, “Nếu Thần Linh Đó làm cho một ông già hành động giống như thế, Thần Linh đó sẽ làm gì nếu Thần Linh đó giảng trên mình?” Tôi nghĩ, “Có lẽ mình cần một ít Thần Linh như vậy.”Ồ, ông đi ra ngoài đó, tôi cảm thấy thật buồn cho ông cụ. Nhưng, khi ông rời, tôi đang cảm thấy tiếc cho chính tôi. Tôi nhìn ông đi ra khỏi đó.

¹⁶¹ Tôi đi ra ngoài đêm đó, tôi nghĩ, “Bây giờ, buổi sáng kế tiếp, mình sẽ không để cho người nào biết mình là ai.” Vậy là tôi đi, đêm đó tôi đã nằm đè lên chiếc quần tây mình. Tôi đi vào cánh đồng bắt để ngủ, tôi đi xuống và mua cho tôi một vài ổ bánh mì nguội... Mua cả bố bánh mì với 5 xu. Có một ông nước dưới đó, tôi lấy một ít nước. Vậy tôi biết điều đó sẽ kéo dài được một chút, vì thế tôi lấy một ít nước và uống, và đi ăn các ổ bánh mì, rồi trở lại và lấy nước khác. Đi ra ngoài trên cánh đồng bắp, lấy 2 chỗ ngồi và đặt chiếc quần vải sọc cũ của tôi trong đó, ấn chúng trên ghế ngồi.

¹⁶² Đêm đó, tôi cầu nguyện gần như suốt đêm. Tôi thưa, “Lạy Chúa, con đi vào điều gì đây? Con chưa bao giờ nhìn thấy những người tin kính như vậy trong đời. Hãy giúp con biết được tất cả điều này là gì.”

¹⁶³ Sáng hôm sau, tôi đi xuống đó. Họ mời chúng tôi ăn điểm tâm. Dĩ nhiên, tôi không đến và ăn với họ vì tôi chẳng có gì để dâng hiến. Tôi chỉ

mọi thứ vĩ đại như thế nào, về phép báp-têm bằng Đức Thánh Linh. Tôi nghĩ, “Họ đang nói về cái gì vậy?”

¹⁵⁰ Sau một lát, người nào đó nhảy lên và bắt đầu nói tiếng lạ. Ồ, tôi chưa bao giờ nghe bất kỳ điều gì giống như thế trong đời. Và ở đây một người nữ nào đó đứng lên đi qua đó, điều khiển cứng rắn hết sức. Rồi tất cả họ đứng lên và bắt đầu liên tục. Tôi nghĩ, “Ồ, người anh em, chắc chắn, họ chẳng có những cách thức thờ phượng gì cả: Cứ gào thét, la hét, và có thái độ kỳ cục.” Tôi nghĩ, “Quả là một đám người lạ lùng.” Nhưng, anh em biết, có điều gì đó mà tôi càng ngồi lâu hơn ở đó, tôi càng thích nó hơn. Có điều gì đó dường như thật tốt. Tôi bắt đầu quan sát họ. Nó tiếp tục. Tôi nghĩ, “Mình sẽ chỉ chịu đựng với họ một lát, bởi vì mình sẽ... Mình sẽ ở gần cánh cửa. Nếu có điều gì bắt đầu khinh suất, mình sẽ chạy ra ngoài cửa. Mình biết chỗ xe hơi mình đậu rồi, ngay góc quanh.”

¹⁵¹ Tôi bắt đầu nghe một vài trong những Thầy giảng của họ, là những học giả và các sinh viên. Ồ, tôi suy nghĩ, “Điều đó tốt lắm.”

Rồi đến giờ ăn khuya, họ nói “Mọi người đến bữa ăn khuya.”

¹⁵² Nhưng tôi nghĩ, “Đợi một phút. Mình có 1 đô-la và 75 xu để về nhà, và...” Đó là tất cả tiền tôi có để mua xăng đi về nhà. Tôi có chiếc Ford cũ của tôi, đó là một chiếc Ford cũ khá tốt. Nó không bị hư hỏng, nó giống như chiếc này ngoài đây, chỉ hao mòn thôi. Tôi thực sự tin chiếc Ford đó sẽ đi được 30 dặm 1 giờ nhưng dĩ nhiên đó là 15 ở mức độ này và 15 mức độ kia. Anh em xem, đặt nó vào với nhau, anh em có 30. Tôi nghĩ, “Thôi được, đêm đó, tôi nghĩ mình sẽ đi ra ngoài và sau đó...” Tôi ở lại cho Buổi nhóm Thờ phượng đêm.

¹⁵³ Ồ, người ấy nói, “Tất cả những Thầy giảng, bất kể hệ phái, hãy lên bục giảng.” Ồ, có khoảng 200 người chúng tôi ở trên đó, tôi đã đi lên. Vậy là người ấy nói, “Bây giờ, chúng ta không có đủ thì giờ cho tất cả các anh rao giảng.” Người ấy nói, “Cứ đi ngang qua và nói mình là ai và đến từ đâu.”

¹⁵⁴ Ồ, đến lúc của tôi, tôi nói, “William Branham, Báp-tít. Ở Jeffersonville, Indiana,” đi ngang qua.

¹⁵⁵ Tôi nghe tất cả những người còn lại trong họ tự gọi họ, “Ngũ Tuần, Ngũ Tuần này, Ngũ Tuần nọ, P.A thuộc W., thuộc P.A.J.C, thuộc P.A.W, thuộc Ngũ Tuần P...”

¹⁵⁶ Tôi đi ngang qua. Tôi suy nghĩ, “Ồ, mình đoán mình là con vịt xấu xí.” Vì thế tôi ngồi xuống, chờ đợi.

¹⁵⁷ Vào ngày đó, họ có những Thầy giảng trẻ, tốt đẹp ngoài đó, họ đã rao giảng một cách đầy quyền năng. Rồi họ bảo, “Người sắp mang đến Sứ điệp đêm nay là...” Tôi tin họ gọi là, “Trưởng lão.” Các Mục sư Truyền đạo của

đưa nó cho ông và ông uống một hớp, đưa nó trở lại cho bố, ông làm một hớp, ông đặt nó xuống trên một cái chồi rễ bên mé cây chìa ra. Ông Dornbush cầm nó lên, nói, “Đây này, Billy.”

Tôi đáp, “Cám ơn, cháu không uống.”

⁹⁸ Ông bảo, “Một Branham mà không uống sao?” Mọi người gằn như chết trong cơn say. Ông ta nói, “Là một người họ Branham mà không biết uống rượu sao?”

Tôi đáp, “Không, thưa ông.”

Bố đáp, “Không, tôi đã nuôi một đứa ẻo lả.”

⁹⁹ Bố gọi tôi là đứa ẻo lả, tôi bảo, “Hãy đưa cái chai đó cho con.” Tôi lấy nắp đây ra khỏi đầu chóp của nó, quyết chí uống nó, khi tôi bắt đầu dựng nó, “Phuù!” Tôi đưa cái chai trở lại và tháo chạy xuống xuyên qua cánh đồng hết sức như tôi có thể, vừa kêu khóc. Điều gì đó không chịu để tôi làm điều đó. Hiều không? Tôi không thể nói rằng tôi tốt đẹp chút nào. Tôi đã được xác định để làm điều đó. Nhưng chính là ân điển của Đức Chúa Trời, ân điển lạ lùng đã ngăn tôi lại khỏi làm những điều đó. Chính mình tôi muốn làm chúng nhưng Ngài không cho phép tôi làm.

¹⁰⁰ Sau đó, tôi tìm thấy một cô gái lúc tôi khoảng 22 tuổi. Nàng là người rất được yêu mến. Nàng là cô gái đi Nhà thờ: Thuộc Giáo hội Lu-ther nước Đức, tên nàng là Brumbach, B-r-u-m-b-a-c-h, đến từ tên của Brumbaugh. Nàng là một cô gái hiền lành. Nàng không hút thuốc, uống rượu, không nhảy đầm hay bất kỳ điều gì, một cô gái tốt. Tôi đã đi với nàng trong một lát, hồi đó tôi 22 tuổi. Tôi đã kiếm đủ tiền đến lúc tôi mua được một chiếc xe Ford cũ, và tôi... Chúng tôi đi chơi trong những cuộc hẹn hò với nhau. Như vậy, vào lúc đó, không có Nhà thờ Lu-ther gần đó, họ dời nhà từ công viên Howard lên trên đó.

¹⁰¹ Vậy họ là... một Mục sư, một người đã tấn phong cho tôi trong Giáo hội Truyền giáo Báp-tít, Tiến sĩ Roy Davis. Chị Upshaw... Chính là người đã gọi anh Upshaw đến cho tôi, hay trò chuyện với anh ấy về tôi, Tiến sĩ Roy Davis. Vì vậy, ông đang rao giảng, có Giáo hội Báp-tít Thứ nhất... Tôi cũng không tin đó là Giáo hội Báp-tít Thứ nhất, nó được gọi là Giáo hội... Giáo hội Báp-tít Truyền giáo tại Jeffersonville. Ông đang rao giảng tại chỗ đó vào lúc ấy, chúng tôi đi Nhà thờ vào ban đêm... Và chúng tôi quay trở về. Tôi chẳng bao giờ gia nhập Giáo hội, nhưng tôi chỉ thích đi với nàng. Bởi vì suy nghĩ chính yếu là đi với nàng. Tôi chỉ có thể trung thực hết sức.

¹⁰² Vậy rồi đi với nàng, và một ngày kia tôi... Nàng xuất thân từ một gia đình tốt. Tôi bắt đầu suy nghĩ, “Tôi biết, tôi biết, tôi không nên làm mất thì giờ của cô gái đó. Nó không đúng vì cô ta là một cô gái tử tế và mình thì nghèo, và tôi...” Cha tôi bị suy sụp sức khỏe. Chẳng có cách nào cho tôi để có một cuộc sống cho một cô gái giống như thế, người đã quen với một ngôi nhà đẹp và những tâm tâm trải trên sàn nhà.

¹⁰³ Tôi nhớ tấm thảm đầu tiên mà tôi đã từng nhìn thấy, tôi không biết nó là gì. Tôi bước quanh mé. Tôi nghĩ nó là thứ xinh xắn nhất mà tôi đã từng thấy trong đời mình. “Làm sao mà họ đặt thứ gì giống như thế trên sàn nhà?” Đó là tấm thảm đầu tiên mà tôi nhìn thấy. Nó là một trong những... Tôi tin nó được gọi là “những tấm thảm dệt.” Tôi có thể nghĩ sai. Loại gì đó giống như “liều gai” hay thứ gì đó được buộc lại với nhau và đặt nằm trên sàn nhà. Những dây lớn, xanh đậm, đỏ xinh xắn đan ở giữa nó, anh em biết, nó là thứ khá đẹp.

¹⁰⁴ Như vậy, tôi nhớ -- tôi đã quyết định rằng hoặc là tôi phải cầu hôn với cô ta hay tôi phải tránh đi để cho người đàn ông tốt nào đó cưới nàng, người nào đó sẽ tốt hơn đối với nàng, có thể tạo cho nàng một cuộc sống tốt và tử tế với nàng hơn. Tôi có thể tử tế với nàng nhưng tôi chỉ đang kiếm được 20 xu 1 giờ. Như vậy, tôi không thể làm được nhiều lắm cho nàng. Với tất cả gia đình mà chúng tôi phải chăm sóc, bố thì suy sụp sức khỏe, tôi phải chăm sóc tất cả họ, vậy là tôi đang có một thời kỳ rất gian khổ.

¹⁰⁵ Do đó tôi nghĩ, “Ồ, điều duy nhất cho mình để làm là bảo cho nàng rằng mình sẽ không quay trở lại, vì mình nghĩ quá nhiều về nàng làm khổ đời nàng và để cho nàng xem mình là một thằng ngốc.” Rồi tôi nghĩ, “Nếu người nào đó có thể nắm giữ nàng và cưới nàng, tạo nên một căn nhà đáng yêu, có lẽ nếu mình không thể có được nàng, mình có thể biết rằng nàng hạnh phúc.”

¹⁰⁶ Vì thế tôi nghĩ, “Nhưng mình không thể bỏ nàng được.” Tôi ở trong một tình trạng kinh khủng. Ngày qua ngày tôi suy nghĩ về nó. Ví vậy tôi đã quá rụt rè để hỏi cưới nàng. Mỗi đêm tôi quyết định, “Mình sẽ hỏi nàng.” Ồ, cái gì thế, những người nhẹ dạ, hay thứ gì đó mà anh em lấy vào... Tất cả những anh em ngoài đó chắc có lẽ có một kinh nghiệm tương tự theo điều đó. Một cảm giác thực sự khôi hài, mặt tôi trở nên nóng. Tôi không biết. Tôi đã không thể hỏi nàng.

¹⁰⁷ Vậy tôi đoán anh em tự hỏi tôi đã kết hôn như thế nào. Anh em biết không? Tôi đã viết cho nàng một lá thư và hỏi nàng. Bây giờ, nó không phải là “Cô thân mến”, nó thêm một chút, anh em biết, về mặt tình yêu hơn thế. Nó là một thỏa thuận. Tôi đã viết nó tốt nhất mà tôi có thể.

¹⁰⁸ Tôi hơi sợ bà mẹ của nàng. Bà là người cứng rắn. Nhưng cha nàng là một người Hà-lan già, thanh lịch. Một ông già tốt. Ông là nhà tổ chức của tình huynh đệ, nhà huấn luyện trên đường hòa xa, kiếm được khoảng 50 đô-la trong những thời kỳ đó, còn tôi kiếm được 20 xu 1 giờ, đi cưới con gái của ông. Ừm. Tôi biết chuyện đó sẽ không bao giờ làm được việc. Mẹ của cô ấy thì rất... Bây giờ, bà là một thiếu phụ đẹp. Bà là người thuộc một trong những tầng lớp xã hội sang trọng này, anh em biết, giống như khó tính, anh em biết và đầu sao bà chẳng có ích gì nhiều cho tôi. Tôi chỉ là một

¹⁴³ Tôi nhớ một ngày kia tôi đã để dành tiền và định có một kỳ nghỉ, đi lên một nơi, đến hồ Paw Paw để câu cá. Trên con đường tôi trở về...

¹⁴⁴ Trong suốt thời gian này... Tôi đang rời bỏ sự trở lại đạo của tôi. Tôi đã trở lại đạo và đã được tấn phong bởi Tiến sĩ Roy Davis trong Giáo hội Báp-tít Truyền giáo, đã trở thành một người Mục sư Truyền đạo và có Đền thờ (Nhà thờ) mà giờ đây tôi đang rao giảng ở đó, tại Jeffersonville. Tôi đang chăn bầy Hội thánh nhỏ đó. Và tôi...

¹⁴⁵ Không có tiền, tôi đã chăn bầy Hội thánh trong 17 năm và chưa bao giờ có 1 xu. Tôi không tin vào chuyện lấy... Thậm chí không có một cái đĩa lấy tiền dăng ở trong đó. Những phân mười nào mà tôi có từ công việc, vân vân, là có từ một cái hộp nhỏ ở phía sau của tòa nhà, có một tấm biển nhỏ ở trên đó, **“HỂ CÁC NGƯỜI ĐÃ LÀM VIỆC ĐÓ CHO MỘT NGƯỜI TRONG NHỮNG NGƯỜI RẤT HÈN MỌN NÀY CỦA ANH EM TA, ẤY LÀ ĐÃ LÀM CHO CHÍNH MÌNH TA VẬY.”** Và thế thì đó là Hội thánh được trả cho. Chúng tôi đã có một khoản vay 10 năm để trả nó và đã trả dứt trong chưa đầy 2 năm. Tôi chưa bao giờ nhận lấy tiền dăng loại nào.

¹⁴⁶ Hồi đó, tôi đã có, ồ, một vài đô-la mà tôi đã để dành cho kỳ nghỉ. Nàng cũng làm việc tại Xí nghiệp Áo Sơ-mi Fine's. Một cô gái yêu kiều... Một nàng chắc có lẽ phủ đầy tuyết hôm nay, nhưng nàng vẫn còn ở trong lòng tôi. Tôi nhớ vì nàng làm việc rất cực nhọc để giúp tôi có đủ tiền đi lên hồ này để câu cá...

¹⁴⁷ Khi tôi từ hồ trở về, đang đi vào Mishawaka và South Bent, Indiana, tôi bắt đầu thấy, tôi bắt đầu để ý những chiếc xe hơi có những tấm biển phía sau, nói, “Chỉ Có Jê-sus.” Tôi nghĩ chữ đó nghe thật lạ, “Duy Chúa Jê-sus”. Tôi bắt đầu để ý những tấm biển đó. Nó ở trên bất kỳ chỗ nào từ những chiếc xe đạp, những chiếc Ford, những chiếc Cadillacs, và những gì thêm nữa: “Chỉ Có Jê-sus.” Tôi đi theo một vài người trong họ xuống đến Nhà thờ lớn hết sức. Tôi được biết họ là người Ngũ Tuần.

¹⁴⁸ Tôi đã nghe về Ngũ Tuần, nhưng họ là một đám “cuồng tín thánh nằm trên sàn nhà và sùi bọt mép,” cùng mọi thứ mà người ta đã kể cho tôi. Vì vậy tôi không muốn làm điều gì với nó.

¹⁴⁹ Cho nên tôi nghe tất cả họ đang có thái độ kỳ quặc ở trong đó, tôi nghĩ, “Mình sẽ chỉ bước vào.” Vì thế tôi dùng chiếc Ford cũ của tôi và đi vào, tất cả những lời ca hát mà anh em đã từng nghe trong đời... Tôi đến tìm thấy có 2 Giáo hội lớn, một trong đó được gọi là P.A. của J.C., và P.A. của W., nhiều người trong anh em, dân sự có thể nhớ những tổ chức xưa cũ ấy... Tôi nghĩ họ được gọi là Liên hiệp bây giờ, được gọi là Giáo hội Ngũ Tuần Liên hiệp. Thế đấy, tôi đã lắng nghe một vài Giáo sư của họ. Họ đang đứng tại đó, ồ, họ đang giảng dạy về Chúa Jê-sus và Ngài vĩ đại biết bao,

¹³⁴ Tôi nói, “Cháu đã làm việc rất cực nhọc,” Tôi nói, “Ông biết, thậm chí đôi bàn tay của cháu đang có những vết chai.”

Ông nói, “Cậu có thể có được nó, Billy.” Ồ. “Cậu có thể có nó đấy.”

¹³⁵ Tôi nghĩ, “Ồ, thế là tốt hơn.” Tôi nói, “Ông nói thực chứ, ông Charlie?” Tôi nói, “Ông Charlie, cháu biết rằng cô ấy là con gái của ông và ông có tiền.”

¹³⁶ Ông đưa tay ra nắm lấy tay tôi. Ông bảo, “Bill, nghe đây, tiền không phải là tất cả các thứ có trong đời sống con người.”

¹³⁷ Tôi nói, “Ông Charlie, cháu chỉ làm được 20 xu mỗi giờ, nhưng cháu yêu nàng, nàng yêu cháu. Cháu hứa với ông, ông Charlie, rằng cháu sẽ làm việc cho đến lúc những vết chai này bong ra khỏi đôi bàn tay của cháu để lo cho nàng. Cháu sẽ thành thật với nàng hết sức.”

¹³⁸ Ông nói, “Tôi tin điều đó, Bill.” Ông nói, “Bill, hãy lắng nghe, tôi muốn nói cho cậu biết. Cậu biết đấy, hạnh phúc, không phải có tiền là có hạnh phúc. Cứ tốt với nàng. Tôi biết cậu sẽ làm điều đó.”

Tôi đáp, “Cám ơn ông Charlie. Tôi chắc chắn sẽ làm điều đó.”

¹³⁹ Sau đó là lúc nàng nói với mẹ nàng. Tôi không biết nàng đã xoay xở như thế nào, nhưng chúng tôi đã kết hôn.

¹⁴⁰ Đến nỗi khi chúng tôi kết hôn, chúng tôi chẳng có thứ gì, chẳng có thứ gì trong nhà để giữ. Tôi nghĩ chúng tôi có 2 hay 3 đô-la. Như vậy, chúng tôi đã thuê một căn nhà với giá 4 đô-la 1 tháng. Đó là một chỗ 2 phòng cũ kỹ, nhỏ bé. Người nào đó cho chúng tôi một cái giường xếp cũ. Tôi tự hỏi có người nào đã từng nhìn thấy cái giường xếp cũ chưa? Họ đã cho chúng tôi cái đó. Tôi đã đi xuống Sears và Roebucks kiếm được một cái bàn nhỏ với 4 cái ghế -- Nó không được sơn, anh em biết là chúng tôi đã có thứ đó đúng lúc. Sau đó, chúng tôi đi đến ông Weber, một người bán đồ tạp nhạp bỏ đi, mua một cái bếp nấu ăn. Tôi trả 75 xu cho nó, 1 đô-la và thứ vi sắt, lưới sắt đi kèm theo. Chúng tôi sắp đặt công việc nhà. Tôi nhớ lấy và sơn một cây lá cụm hoa trên những cái ghế, vì tôi đã sơn chúng. Và, ồ, dầu vậy, chúng tôi hạnh phúc. Chúng tôi đã có nhau, vì đó là tất cả sự cần thiết. Và Đức Chúa Trời, bởi sự nhân từ và thương xót của Ngài, chúng tôi là đôi vợ chồng trẻ hạnh phúc nhất có thể có trên địa cầu.

¹⁴¹ Tôi đã tìm ra điều này, rằng hạnh phúc không gồm có bao nhiêu của cải thế gian mà anh em sở hữu nhưng cách anh em thỏa lòng với những gì anh em có được.

¹⁴² Sau một thời gian, Đức Chúa Trời đã xuống và ban phước cho căn nhà nhỏ bé của chúng tôi. Chúng tôi có một bé trai. Tên nó là Billy Paul. Cậu ấy ở trong sự hầu việc ngay lúc này tại đây. Một ít sau từ đó, khoảng 11 tháng, Ngài lại ban phước cho chúng tôi [sanh thêm] một lần nữa với một bé gái tên gọi là Sharon Rose, lấy từ Lời của “Hoa Hồng Sa-rôn”

cậu bé quê mùa xứ nghèo (old plain sassafras country boy), bà nghĩ rằng Hope [đứa con gái có cái tên là “Hy vọng” - Bt] nên đi cùng với một chàng trai tầng lớp tốt hơn một chút -- Tôi nghĩ là bà đúng. Và vì thế... Nhưng hồi đó tôi đã không nghĩ thế.

¹⁰⁹ Cho nên tôi nghĩ, “Ồ, bây giờ, tôi không biết như thế nào. Mình không thể hỏi bố nàng và mình chắc chắn sẽ không hỏi mẹ nàng. Vậy là mình hỏi nàng trước hết.” Vì thế tôi đã viết một lá thư. Sáng đó, trên đường đi làm, tôi bỏ nó vào trong hộp thư. Chúng tôi sẽ đi nhóm vào đêm thứ Tư và đó là sáng thứ Hai. Tôi cố gắng suốt ngày, cả ngày Chúa nhật để bảo cho nàng rằng tôi muốn kết hôn nhưng tôi đã không lấy đủ tinh thần.

¹¹⁰ Thế là lúc đó, tôi thả nó vào trong hộp thư. Lúc tại chỗ làm việc ngày đó tôi chợt nghĩ, “Điều gì sẽ xảy ra nếu mẹ nàng giữ được lá thư đó?” Chao ôi! Rồi tôi biết tôi sẽ thất bại nếu bà nắm được lá thư đó, vì bà không có quan tâm nhiều mấy về tôi. Thế đấy, tôi vã cả mồ hôi ra.

¹¹¹ Đêm thứ Tư đó, lúc tôi đến, ồ, tôi nghĩ, “Làm thế nào mình sẽ đi lên trên đó? Nếu mẹ nàng nắm được lá thư đó, bà thực sự sẽ làm việc với tôi, vì thế tôi hy vọng nàng nhận được nó.” Tôi ghi địa chỉ lá thư cho Hope. Đó là tên nàng, Hope. Do đó, tôi nói, “Mình sẽ cứ viết nó ra ngoài đây cho Hope.” Và vì... Tôi nghĩ có lẽ nàng có thể không nhận được nó.

¹¹² Cho nên tôi biết tốt hơn dừng ở bên ngoài và thổi còi cho nàng để đi ra. Ôi chao! Bất kỳ chàng trai nào không có đủ dũng khí để đi bộ đến căn nhà, gõ cửa, hỏi cô gái, không có chuyện gì được đi chơi với nàng dù thế nào đi nữa. Điều đó hoàn toàn đúng. Nó thật ngớ ngẩn. Điều đó đáng khinh.

¹¹³ Vì vậy, tôi dùng chiếc Ford cũ của tôi, anh em biết, cho đánh bóng loáng nó lên. Vậy là tôi đi đến và gõ cửa. Xin thương xót, mẹ của nàng đến cửa. Tôi hầu như không thể thở được. Tôi nói, “Chào - chào - chào bà, bà Brumbach?”

¹¹⁴ Bà đáp, “Chào William.”
Tôi nghĩ, “Ồ, ồ, ‘William!’”
Bà hỏi, “Mời cậu vào.”

¹¹⁵ Tôi đáp, “Cám ơn bà.” Tôi bước vào bên trong cánh cửa. Tôi nói, “Có phải Hope sẵn sàng rồi không?”

¹¹⁶ Ngay lúc đó, Hope đến tại đây, nhún nhảy qua căn nhà, chỉ là một cô gái khoảng 16 tuổi. Nàng nói, “Chào Billy.”

¹¹⁷ Tôi nói, “Chào Hope.” Tôi hỏi, “Em sẵn sàng đi nhóm rồi chứ?”

Nàng đáp, “Chờ một phút.”

Tôi nghĩ, “Ôi chao! Bà ấy chưa nhận được nó. Bà ấy chưa nhận được nó. Tốt, tốt, tốt. Hope cũng chưa nhận được nó, như vậy nó sẽ tốt thôi, vì

có thì nàng chẳng có chút gì về điều đó với tôi.” Vậy là tôi cảm thấy khá tốt.

¹¹⁹ Rồi, khi tôi đi xuống Nhà thờ, tôi chợt nghĩ, “Chuyện gì xảy ra nếu nàng nhận được nó?” Hiểu không? Tôi không thể nghe những gì mà Tiến sĩ Davis đang nói. Tôi ngắm nhìn nàng, tôi nghĩ, “Nếu có lẽ nàng thực sự đang giữ nó lại, nàng thực sự sắp nói thẳng vào mặt mình lúc ra khỏi đây vì đã hỏi nàng chuyện đó.” Tôi không thể nghe những gì mà Anh Davis đang nói. Tôi ngắm nhìn nàng, và nghĩ, “Ồ, mình không thích từ bỏ nàng, nhưng giờ phút thử thách cuối cùng chắc chắn sắp đến.”

¹²⁰ Rồi sau Buổi nhóm chúng tôi bắt đầu đi bộ xuống đường phố cùng với nhau, đi về nhà -- và chúng tôi bước về chiếc Ford cũ. Vậy là suốt đường trắng đang tỏa sáng rực rỡ, anh em biết, tôi ngắm nhìn nàng và nàng rất đẹp. Thưa các bạn, tôi ngắm nhìn nàng, tôi nghĩ, “Ồ, mình muốn có nàng biết chừng nào, nhưng chắc rằng mình không thể.”

¹²¹ Vậy là tôi bước tiếp, xa hơn một chút, anh em biết, tôi ngắm nhìn nàng một lần nữa. Tôi hỏi, “Em cảm thấy thế nào tối nay?”

Nàng đáp, “Ồ, tốt lắm.”

¹²² Chúng tôi dừng chiếc Ford cũ lại và chúng tôi bắt đầu ra khỏi xe, anh em biết, đi vòng mé bên, đi bộ xung quanh góc, đi lên căn nhà của nàng. Tôi đang đi bộ đến cánh cửa với nàng. Tôi nghĩ, “Nàng chắc có lẽ đã không bao giờ nhận được lá thư, vậy là mình cũng nên quên nó đi. Dẫu sao, mình sẽ có một tuần lễ ân điển khác.” Vậy là tôi cảm thấy khá tốt.

Nàng nói, “Billy?”

Tôi đáp, “Vâng.”

Nàng nói, “Em đã nhận được lá thư của anh.” Chao ôi.

Tôi hỏi, “Em nhận rồi à?”

¹²³ Nàng đáp, “Ừ, ừ.”Ồ, nàng cứ tiếp tục bước đi, chẳng hề nói một lời khác.

¹²⁴ Tôi nghĩ, “Người nữ, bảo tôi điều gì đó đi. Đuổi tôi đi hay bảo cho tôi những gì em nghĩ về nó đi.” Và tôi hỏi, “Em đã - đã đọc nó phải không?”

Nàng đáp, “Ừ, ừ.”

¹²⁵Ồ, anh em biết một người nữ có thể giữ anh em trong tình trạng hồi hộp như thế nào.Ồ, tôi đã không có ý nói nó chỉ theo cách đó. Anh em hiểu không? Hiểu không? Nhưng dù sao đi nữa, anh em biết, tôi nghĩ, “Tại sao em không nói điều gì?” Xem đó, tôi cứ tiếp tục. Tôi hỏi, “Em có đọc hết không?”

Nàng... [Băng trắng - Bt] ... “Ừ, ừ...”

¹²⁶ Như thế, chúng tôi gần như đi đến cánh cửa, tôi nghĩ, “Anh bạn, đừng bắt tôi lại cánh cổng vì tôi có lẽ không thể chạy nhanh hơn họ được, vậy hãy bảo cho tôi ngay bây giờ đi.” Vì thế, tôi cứ chờ đợi.

¹²⁷ Nàng bảo, “Billy, em thích làm chuyện đó.” Nàng bảo, “Em yêu anh.” Đức Chúa Trời ban phước cho linh hồn nàng bây giờ, nàng ở trong vinh hiển rồi. Nàng nói, “Em yêu anh. Em nghĩ chúng ta nên nói với cha mẹ chúng ta về điều đó. Anh không nghĩ như vậy sao?”

¹²⁸ Tôi đáp, “Cung này, hãy lắng nghe, chúng ta hãy bắt đầu điều này ra với một lời xác nhận 50 - 50.” Tôi nói, “Anh sẽ nói với bố em nếu em nói với mẹ em.” Để nàng bắt đầu việc nhỏ bắt phần xấu hơn.

Nàng bảo, “Được, nếu anh bảo cho bố trước tiên.”

Tôi đáp, “Được, anh sẽ bảo cho ông vào tối Chúa nhật.”

¹²⁹ Như thế tối Chúa nhật đến, tôi đưa nàng từ Nhà thờ về nhà và tôi... Nàng cứ ngắm nhìn tôi. Tôi nhìn, lúc đó là 9 giờ 30 phút, đó là lúc cho tôi để đi vào việc. Vậy là Charlie đang ngồi đánh máy tại bàn giấy của mình, và bà Brumbach đang ngồi ở góc, đang thêu đan gì đó, anh em biết, hay những cái móc nhỏ mà anh em đặt trên các thứ, anh em biết. Tôi không biết anh em gọi nó là gì. Như vậy, bà đang làm thứ gì đó. Hope cứ nhìn vào tôi, nàng nhú mày với tôi, anh em biết, ra hiệu với bố nàng. Và tôi...Ồ. Tôi nghĩ, “Chuyện gì xảy ra nếu ông ấy nói không?” Vậy là tôi bắt đầu đi ra cánh cửa; Tôi nói, “Ồ, anh nghĩ tốt hơn anh nên đi.”

¹³⁰ Tôi bước đến cánh cửa -- và nàng bắt đầu đến cánh cửa với tôi. Nàng luôn luôn đến cánh cửa và chúc tôi ngủ ngon. Vậy là tôi bắt đầu đến cánh cửa, nàng hỏi, “Anh không định nói với ông à?”

¹³¹ Tôi nói, “Ừ. Anh chắc chắn đang cố gắng nhưng anh không biết như thế nào để làm chuyện đó.”

¹³² Nàng nói, “Em sẽ quay trở lại và anh gọi ông ra.” Như vậy, nàng đi trở lại và để tôi đứng đó.

Tôi nói, “Ông Charlie.”

Ông quay lại và hỏi, “Vâng, Billy?”

Tôi nói, “Tôi có thể trò chuyện với ông một phút được không?”

¹³³ Ông đáp, “Tất nhiên.” Ông quay lại từ cái bàn của mình. Bà Brumbach nhìn ông, nhìn qua Hope và nhìn tôi.

Tôi hỏi, “Ông có thể ra ngoài cổng không?”

Ông đáp, “Vâng, tôi sẽ đi ra.” Vậy là ông bước ra cổng.

Tôi nói, “Một đêm thật đẹp trời, phải không?”

Ông đáp, “Vâng, đúng vậy.”

Tôi nói, “Thật là ấm áp.”

“Chắc chắn vậy,” Ông nhìn vào tôi.